

Hans Peter Rasmussen

**Muhammeds forvandling fra from og idealistisk forkynder
til
hadsk og hævn-gerrig morder**

(Samtidig undergår Allah den samme forvandling)

**2007
2018**

Indledning

Siden 1885 har vi kendt Robert Louis Stevenson: Dr. Jekyll og Mr. Hyde. I sin korte version er dr. Jekyll en velfungerende læge og borger, der lever et helt normalt liv med venner og naboer. På et tidspunkt begynder han at eksperimentere med kemikalier. På R. L. Stevensons tid drøftede man meget, om man kunne ændre folks personlige egenskaber ved hjælp af kemikalier, medikamenter. I denne digteriske udgave spiser dr. Jekyll kemikalier og ændrer derved sin personlighed. Det går mod noget lavere; om det er en del af eksperimentet, ved vi ikke. Han bliver mere og mere den ondskabsfulde og skrupelløse mr. Hyde. Den fornuftige dr. Jekyll omskapes til den degenererede mr. Hyde.

Vi skal her se på, hvordan denne lille historie kan sidestilles med Muhammeds levnedsløb og udviklingen af den muhammedanske religion: Islam.

Resumé

På sine rejser erfarer Muhammed, at jøder og kristne lever et liv, hvor de forbereder sig til en dommedag. De har bøger: Toraen og Biblen. Araberne forbereder sig ikke til nogen dommedag. De er hedninger med flerguderi, og de har ingen bog.

Det vil Muhammed gøre noget ved. Han tror på, at araberne kan gå sammen med jøder og kristne. De kan så i fællesskab forberede sig til dommedag. Det er her, den fromme og troende Muhammed optræder. Han begynder sin forkyndelse i Mekka. Bederetningen bliver Jerusalem.

Muhammed arbejder med Biblens 2. og 5. Mosebog. Han henvender sig til jøder og kristne om samarbejde, men uden held. Så begynder han 609, og får sin første åbenbaring 611. Han siger, det er Allah, der taler til ham gennem ærkeenglen, Gabriel. Da jøder og kristne ser indholdet af åbenbaringerne fra Allah, som er en kendt afgud, griner de af Muhammed. De spotter ham. Det piner og nager den fromme og velmenende Muhammed.

Efter mange stridigheder flygter Muhammed til Medina 622. Her etablerer han et sæde for menigheden. Bederetningen bliver Mekka. Nu ændrer Muhammed karakter. Han er ikke en from prædikant længere. Nu er han hævner og soldat. Han starter med landevejsrøverier for at skaffe midler til livets opretholdelse for sig og sine trofæller. Den nye Muhammed er ond og hævngherrig. Nu skal araberne forstå hans budskaber. Ellers er de vantro og dræbes. Muhammed udvikler sig til bedrager, løgner, intrigemager og bager af rævekager.

Muhammed opnår at blive en af verdens største mordere på linje med Stalin, Mao og Hitler. Især er hans morderiske og seksuelle tilbøjeligheder modbydelige. Sådan dør han 632.

Den fromme Muhammed undergik en forvandling fra Dr. Jekyll til Mr. Hyde. Det vises i små skridt.

Sidestilling af Muhammed og Allah i Koranen

Surer: 4.81, 4.151, 4.152, 4.153, 8.2, 8.14, 8.47, 9.1, 36.37, 51.50 og 51.52.

Muhammed og Dr. Jekyll og Mr. Hyde

Den lille historie er interessant at have som sindbillede, når man beskæftiger sig med Muhammeds liv. Hans liv forløb på samme måde. Personligheden blev forvandlet til noget stedse laverestående, mens magten og indflydelsen steg. Ikke ved indtagelse af kemikalier, der tog overhånd. Men ved en

psykologisk drevet forvandling, hvis drivmiddel og virkemiddel og kraft var magtbegær og sygelige hævnmotiver. Dette reptil begær tog overhånd og er i dag kendetegnende for islam.

Vi kender det samme forløb fra Stalin og Hitler, som begge var beundret af danske politiske partier, så som Socialdemokrater, Radikale Venstre, SF, Kommuniste, VS og andre toneangivende partier fra denne kant. Vi går til opgaven. Kilden er "Muhammeds Liv" af Frants Buhl. Sammenligningen mellem Muhammeds udvikling og Dr. Jekyll's udvikling har F. Buhl intet at gøre med.

Grovheden øges hurtig i takt med øget rigdom ved krigsbytte, rovmord og plyndringer

Kameldriveren Muhammed med idealer om at frelse araberne endte som et skræmmebillede, som Mr. Hyde, således, at islam i dag er gennemsyret af denne mands forvandlingsproces fra samfundsborger med idealer til en despot med lavtstående magtbegær af seksuel, morderisk og svingagtig beskaffenhed samt med hævngherrighed og lystafstraffelse som motiver. Det skal vi nu se belyst i en overskuelig beskrivelse.

En religionsstifter begynder sin virksomhed

Muhammed er født 570 i Mekka. På den tid var der i Mekka mange aktive religiøse strømninger og trosretninger. Araberne var hedninger med en gudeverden af samme beskaffenhed som i græsk, romersk og nordisk mytologi. Dertil var der mange jøder og kristne. Muhammed var selv hedning som alle andre arabere. Men han hørte mange gange på jødernes og de kristnes fortællinger.

I denne verden blev de religiøse emner drøftet hver dag. I Mekka kom der mange karavaner med handelsrejsende, og de tog selv på handelsrejser i alle verdensretninger.

Muhammed lod sig inspirere af forudsigelser om dommedags snarlige komme. På dommens dag gøres regnskabet op for hvert menneske, døde som levende. Hertil knytter sig menneskets gerninger. Har man levet et retfærdigt, etisk, velgørende, moralsk og fromt liv? Dommeren er Allah, og Jesus, se Al-Baydawi-profetien. Hvis man har gjort de gode gerninger i rigt mål, vil man på Dommens Dag blive frikendt og få en plads i Paradiset hos guden, Allah. Ellers dømmes man som fortabt og ender derved i Helvede. Det er de to vigtige spørgsmål, der skal tages stilling til på Dommens Dag. Og denne Dag skal menneskene forberede sig på ved at føre et godt liv.

Det er enkelt. Således var profetens regler i begyndelsen enkle: Sura 92.6: Troen havde den forestående dom til genstand og dermed Allah, der sura 95.7, som den retfærdige dommer. I sura 108.2 siger Allah til Muhammed: Bed til din Herre og slagt ofre.

Muhammed blev en meget alvorlig og from troende. Han forkyndte sin tro på Dommens Dag for araberne. De afviste ham. Jøderne og de kristne lo ad ham. Det gjorde Muhammed fortørnet, det fremkaldte et had mod jøder og kristne, som tydeligt fremgår af Koranen og Hadithen, så muslimerne den dag i dag 2018 stadig bekriger dem. {Det ved folk ikke, fordi de ikke gider læse Koranen}.

I sin kamp for at få sine religiøse tanker anerkendt udviklede Muhammed sig, så han begyndte at få drømmesyn, hallucinationer, som nogle mener, man kan beskrives som hysteriske eller epileptiske anfald. I disse tilstande mener profeten Muhammed, at han blev besøgt af ærkeenglen Gabriel, der på vegne af Allah overbragte ham Koranens tekst fra Urbogen, som ligger hos Allah.

Jo mere han beskæftiger sig med troen og betydningen af dommedagen, jo vigtigere bliver det for ham at redde folkene i den arabiske verden, så hans folk ikke skulle gå fortabt. Jøderne og de kristne havde jo rede på det med Dommens Dag. Og de havde en hellig bog. Araberne var hedninger, og de havde ingen hellig bog. Muhammed var forvisset om, at han var kaldet til sit hverv som den profet, der skulle bringe Urbogens indhold og dermed Allahs budskab til arabernes kendskab.

Da mekkanerne var langsomme og vrangvillige for at anerkende Muhammeds budskaber gik Muhammed til angreb mod dem. Han forstod vigtigheden i budskabet: Det arabiske folks frelse. Han havde de enkle og fromme budskaber som sura 95.6: De, som tror og øver fromme gerninger, (vil) på Dommens Dag kunne vente rig løn. Bønnen var vigtig, og uden særlige former og ritualer.

Mekkanerne var bange for at Mekkas betydning som handelsby, handelscentrum og som rammen for den årlige fest for deres hedenske guder ville forsvinde, hvis de gik over til Muhammeds mono-teistiske gud, Allah.

Mekkanerne vedblev at afvise Muhammeds tro: Dommens Dag og de dødes opstandelse. Så gik han over til at true dem med timelige straffe, hvis de fortsatte med at benægte. Da hans timelige straffe udeblev, hånede og latterliggjorde de ham.

Ofte ville araberne hellere høre Nadr b. al-Harit fortælle om perserkrigene end at høre Muhammed tale. Muhammed begyndte derfor at hade Nadr, så han senere lod ham dræbe. Her titter Mr. Hyde hovedet frem.

Muhammed begyndte at lyve. De beretninger, han siger, han har fra åbenbaringer, genkender mekkanerne som gamle fortællinger. Han begynder at lyve.

I de sidste år, 621 og 622, da Muhammed var i Mekka indledte og udbyggede han sit samarbejde med medinenserne. De indgik aqaba aftalerne 621 og 622. Aqaba aftalerne og samarbejdet med medinenserne betegner et vendepunkt i Muhammeds forkyndelse. Det vigtige tidlige var forberedelsen til Dommens Dag, at være en from muslim og den formfrie bøn. Det udtrykkes ved flugten al-Higra, der betyder brud. Det var i 622.

Muhammed var nu ikke længere en idealist, der dybt religiøst kæmpede for arabernes frelse på Dommens Dag. Han havde nu planer om magt. Og den magt skulle de troende muslimer med Koranen i hånden skaffe ham ved lydighed, så hans evige strid med araberne på basis af evig ævl og kævl med intriger og løgn kunne blive midlet til sejr. Han bliver en "diplomatisk" mester med evner for anvendelse af list, svig, løgn, bedrag og forstillelse: taqiya. Han bliver en dreven politiker.

Mekkanernes afvisninger og hån har gjort ham bitter og hævngherrig. Der er nu andre kræfter, der har kommandoen over religionsstifteren, Muhammed.

Om der mellem Dr. Jekyll og Mr. Hyde er et tilsvarende forhold, ved vi ikke. Robert Louis Stevenson er jo også tidlig ude med sine skrivelser og teorier. Selv om virkeligheden er meget gammel. Forvandlingen er kendt fra Muhammed, der afslører sine første tegn på, at der er noget galt i slutningen af hans tid i Mekka.

Det første skridt er taget i retningen af at gøre Muhammed til et stort politisk svin, således at Verden nu får en stor bedrager, løgnhals og morder på sin resultatliste eller i sit forbryderkartotek. I præstationer opgjort som antal dræbte er Muhammeds resultater ikke slået her i 2018. Muhammed er stadig Verdensmester blandt krigsforbrydere, terrorister med straffeekspeditioner, men han var i stedse kontakt med Allah, så lovbogen, Koranen, løbende kunne tilpasses efter behov.

Muhammed og de troende flytter ind i Medina {Læs København, for muslimen skal eftergøre profetens gerninger, sura 2.124 og 33.21}.

Da Muhammed kommer til Medina, mente han, at jødedom, kristendom og islam var det samme. Så snart jøder og kristne indså dette, ville de straks slutte sig til ham og hans lære, troede han. Det er stadig fromme hensigter.

På den tid var der i Medina to Qaila stammer, Aus og Chazrag. Der opstod vedvarende uenighed mellem dem. Både Ausiterne og Chazragiterne søgte 621 og 622 at få Muhammed over på deres side. Det lykkedes for Chazragiterne. Da kampene tærede på Ausiterne, søgte de at få de mægtigste jødestammer i Medina over på deres side. Det gik ikke straks, men da Chazragiterne begik en voldsgerning mod jøderne, glemte de deres betæneligheder.

Kampene brød ud, og det kom til det berømte slag ved Buat. Ausiterne sejrede. Chazragiterne flygtede ind i deres egen bydel, og deres magt var brudt.

Tilstanden i Medina var trøstesløs. Ingen kunne færdes på gaden. Der var snigmordere og blodhævnere.

Da er det, at Muhammed kommer til Medina. Muhammeds tilhængere var begyndt at flytte til byen, og de havde hvervet mange proselytter. Muhammed mente stadig, at jødedom, kristendom og islam var det samme. Det er 622.

Det første, Muhammed gjorde, var at bygge en moske. I tilknytning til den to små huse til hans hustru Sauda og den niårige Aisa, som han ægtede.

Muhammeds næste værk bestod i at skabe ordnede forhold i Medina. (Det vil sige, at indrette medinensere, troende og hedninger (arabere uden tilknytning til islam) efter hans åbenbaringer).

Beboerne bestod af de "slagne" Qaila stammer, der blev forfremmet til "ansarer", hjælperne, og de mekkanske emigranter, muhagiruna'ere.

Stop her et sekund. Disse muhagirunanere er i dag de hellige kolonisatorer og indvandrere, som fører sig frem som arbejdsløse etniske danskere, nydanskere osv, efter socialistiske og kulturradikale definitioner og kvaksalvemodeller.

Disse gamle vidnesbyrd. Genkender vi dem i dag? Eller skal vi flette "Das Kapital" ind i denne beskrivelse fra side 1 – til side 37? Nej, den tror vi ikke på!

Medlemmer af Qaila stammen i Medina var flere steder gået over til islam. Kun slægter fra Aus holdt sig tilbage.

Dertil fandtes der en vægelsindet gruppe: Munafiquerne. Ingen vidste, hvor man havde dem. Og endelig fandtes der i Medina jødiske stammer. {Ligesom der i Danmark findes danske stammer, eller politiske partier}. Dem betragtede Muhammed stadig som forbundsfæller.

Det var af disse uensartede elementer, Muhammed skulle opbygge et samfund, Muhammeds samfund.

Før Muhammeds samfund kunne bygges op skulle de indvandrede mekkanere i Muhammeds gruppe have en tålelig social position. Muslimerne og de omvendte medinensere fulgte islams lov om at understøtte fattige. De formuende klarede sig selv. I det lange løb var dette ikke holdbart.

Først senere, da Muhammed begyndte sine plyndringstogter fik det muslimske samfund i Medina stor rigdom. {Tænk her på transformationen frem til Mr. Hyde, og tænk på pirater fra Sudan i dag}!

Men disse plyndringstogter krævede også ændret opfattelse af verden, de andre folkeslag og denne ændring følges med muslimernes øgede griskhed ved lugten af magt og penge. Enhedsguden gør nemt svage og griske sjæle til forbrydere, ligesom enhedsguden bliver forbillede for tilhængernes moral.

Tilbage til Medina. Muhammed indfører, etablerer og indretter nu det muslimske broderskab, ummaen. Det anerkender selv biskop Niels Henrik Arendt i Haderslev. Den første umma, menighed, bliver de indvandrede muslimske mekkanere og ansarerne (Aus og Chazrag). Denne ummadannelse udvikles senere til det verdensomspændende broderskab, umma, som vi kender fra muslimernes reorganisering ved Azar universitetet i Kairo 1928 ved den sleske al-Banna.

Umma eller broderskab er fastlagt i en menighedsforfatning, fastholdt i et skriftsstykke. Denne menighedsforfatning dikterer direkte islam ind i det politiske, sociale og samfundsmæssige lovområde. Ummaen omfatter hele Medina, som fredlyses. Ingen må kæmpe mod hinanden, og alle er forpligtet til at forsvare byen mod angribere.

Ummaen omfatter mekanske emigranter, medinensere og jøder. Muhammed har endnu ikke lugtet magten og pengene, der kunne erobres fra jøderne. Langt væsentligere er det, at han ikke lugtede magtmulighederne ved at love undersåtterne magt og rigdom ved at slutte op om hans lære. Arabernes griskhed, falskhed og fejhed er skabt til denne mands egne psyke. Mr. Hyde har endnu ikke overtaget magten over ham; han er endnu ikke helt forvandlet. Vi mærker noget er i gære, men Dr. Jekyll synes at bevare overblikket. Således bevarer jøderne deres religion, og er en del af ummaen. Muhammed ser stadig jøder, kristne og muslimer som dele af den samme tro. Bemærk, at bederetningen er Jusalem. Eksempler på surer fra perioden er surer: 2, 8, 47, 3, 4, 59, 33, 9, 98, 62,64 og 5.

I spidsen for det hele samfund står Muhammed som Allahs repræsentant.

Da det besluttes, at alle vigtige stridspunkter i Medina skulle bringes for Allah og Muhammed, og Allah våger over, at skriftstykkets bestemmelser overholdes. Sådan forenes Allah og Muhammed i en person, Muhammed. Det forhold, at Muhammed ifølge sura 33.21 er et forbillede for den troende, minder om, at Muhammed også tilskriver den troende en retfærdig adfærd ligesom Allah kan gøre det. Nu styrkes Mr. Hydets position.

Som følge af denne forfatning bliver de ikke-troendes rettigheder begrænsede. Men vigtigere: De troendes samfund, umma, inden for den hele menighed, danner en med særegne love udstyret enhed, der sluttelig må ende med at sprænge den hele forbindelse til de ikke-muslimske samfund. Inden for ummaen gælder det, at:

1. Gamle arabiske vedtægter er ophævede
2. Ingen troende må indgå edsforbund med en anden troendes klient.
3. Alle troende skal optræde fjendtligt mod ethvert medlem, der begår en eller anden uret. Så en far kan tvinges til at udlevere sin søn. (Det kender vi fra kommunister, nazister og i det stille fra kulturradikale).
4. Ingen troende må dræbe en anden troende som blodhævn for en vantro.
5. Ingen troende må hjælpe en vantro mod en troende.
6. De troende er indbyrdes forpligtede til fælles beskyttelse mod hele den øvrige menneskehed.

Kunne det ske i Danmark?

Mens Muhammed ordnede forholdene i Medina ændredes hans forhold til jøderne sig på afgørende vis. Muhammed kom fra Mekka med den forestilling, at hans religion og de foregående åbenbaringer i det væsentlige var identiske. Det ser vi i de ældste medinensiske surer. I sura 2.59 skriver han: De troende, jøder, kristne og sabierne, der tror på Allah, den yderste dag, og som øver gode gerninger, vil få løn hos deres Herre og har ingen grund til at ængste sig. Alle de tidligere profeter var sendt af Allah til hvert sit folk med den samme lære, sura 2.285, og på samme måde er Muhammed udsendt som arabernes profet, derfor kunne tilhængerne af disse fire religioner arbejde sammen.

I Medina kom han særlig i berøring med jøderne, og det skulle nu vise sig, om hans teori kunne hævde sig i praksis. Han fra sin side anerkendte, at jøderne var et udvalgt folk, sammenlign sura 2.44: O, I israeliter, mindes de velgerninger, jeg har ladet jer blive til del, og at jeg har udmærket jer frem for menneskene!

Muhammed overtog fra jøderne:

1. Moskeen i Medina er en efterligning af jødernes synagoger
2. Visse religiøse pligter
3. Fasten er inspireret af jødedommen
4. Han gør Jerusalem til bederetning
5. Bønnen blev en offentlig handling
6. Offentlig annoncering af bedetidspunktet ved en Mueddin.
7. Det gamle Testaments 2. og 5. Mosebøger.

Med indførelsen af reglerne og bestemmelserne omkring umma har Muhammed nok ment, at han etablerede en indstiftelse, der var åbenlys til gavns for jøder, kristne og muslimer. Men bestemmelserne var fyldt med fælder for jøderne. Muhammed viser her svigagtighed og list. Så jøderne var langtfra Muhammed taknemmelige. Det gjorde den ærekære Mr. Hyde andel andel af Muhammed rasende.

Efterhånden som jøderne i Medina erfarede, hvad Muhammeds åbenbaringer i Mekka omfattede, indså de, hvor mange komiske misforståelser og vrangforestillinger Muhammed havde begået omkring de gamle beretninger. De indså Muhammeds bedrag og begyndte at spotte ham, og de gjorde sig lystige over hans påstand om at være en profet.

De stillede ham spørgsmål om de gammeltestamentlige beretninger. Når han svarede forkert morede de sig kostelig. Herved stiger hadet langsomt og ætsende op i Muhammed; Mr. Hyde bliver dominerende i ham.

Dette gav Muhammed vanskeligheder. Jødernes opposition var farlig for Muhammed. Forholdene i Mekka var usikre, så snilde modstandere fik rig lejlighed til intriger. Jøderne glædede sig, når Muhammed havde uheld, sura 3.116. Det nagede Muhammed og hans tilhængere.

Værre var det for Muhammed, at jødernes drillerier truede hans profetiske autoritet. Han kunne ikke indrømme, at hans tidligere profetfortællinger var opspind. Han kunne ikke fornægte åbenbaringerne, der var påstået guddommeligt sanktioneret.

Vi står nu overfor et nyt knudepunkt i Muhammeds historie. Hans sikre bevidsthed om at være Allahs udsending får ham til at trodse en uovervindelig modstand ved snusfornuft og en konsekvens i fastholdelse af de løgnagtige profetiske sandheder.

Det viser, hvor afmægtig, sandheden er over for indgroede forestillinger og stærke samfundsstrømninger. (Læs: Kulturradikal ideologi og muhammedanske medieangreb i dagens Danmark).

Så kommer den uhyggelige konklusion: Selv om jøderne har ubetinget ret, så bukker de under i denne kamp, fordi deres spot og list samt skjulte midler var meget usympatiske målt med arabernes forestillinger. Så Muhammed vendte stemningen mod dem.

Problemet for jøderne var, at araberne ikke kunne læse jødernes bøger. Så den menige araber kunne ikke selv kontrollere jødernes påstande. De stolede blindt på deres profet. Så den kommende Mr. Hyde, Muhammed, kunne frit fortolke indholdet i jødernes skrifter.

Dertil kunne Muhammed udnytte uoverensstemmelser mellem jøder og kristne om, hvem af dem, der havde ret. Her kunne Muhammed stå som dommer ifølge reglerne for umma, hvor Muhammed var leder.

Dette er et knudepunkt i Muhammeds udvikling af religion og hans egen transformation fra Dr. Jekyll til Mr. Hyde. Muhammed kunne nu frigøre sig fra den påstand, at jøder, kristne og muhammedanere er ens. Han kunne fastslå fjendskabet og hadet til jøder og kristne som guddommeligt.

Man kan konkludere, at årsagen til, at muhammedanisme blev en verdensreligion, kan den takke jødernes spot og ondskabsfulde vittigheder mod dem for. Dette had anvendes i dag 2018 som en ledetråd for muhammedansk krig mod jøder verden over.

Dette forhold nægter kulturradikale at overveje. Det angår socialister og deres halvbrødre, konservative og radikale venstre.

Muhammeds opfattelse af lighed mellem jøder, kristne og muhammedanere er nu definitivt slut. Om hans opfattelse skyldes egen selvovervurdering eller en religiøs tolkning, ved vi ikke. Fra nu af bliver jøder, kristne og andre vantro muhammedanerens fjender. Mr. Hyde delen af Muhammed bliver herskende.

Muhammed og Allah bliver mere og mere en enhed, sura 4.153:”Men de som tror på Allah og hans sendebud og ikke gør forskel mellem dem – sådanne vil Vi snart give deres belønning, og Allah er Tilgivende, Barmhjertig”. Man kan sige, Muhammed opfatter sig selv som Allah. Sura 8.47: Og adlyd Allah og Hans Sendebud og strides ikke indbyrdes, så at I vakler ... Muhammedanismen undergår ændringen fra at være en religion til at blive et politisk kampmiddel. Og Koranen bliver til ”Hærens håndbog for Menige”. I Anders And har ænderne deres Grønspættebog og muslimerne har Koranen. Alle disse håndbøger er ufejlbarlige og har svar på alt. Dette brud er ikke identificeret med et skel, som for eksempel udvandringen, bruddet (Hidra), med Mekka 622. Måske er dette andet brud i 624? den Kulturradikale ideologi, som {Vores elite} lever på, så de ikke ser disse kendsgerninger i øjnene. Den fejl lider hele verden under, som Chamberlain efter besøget hos Hitler. Læs, læs dog Koranen, kære danskere! Muhammed må konsekvent betinget udpege jøderne som kriminelle. Ellers må han gå til bekendelse. Muhammed og dermed muhammedanismen bevæger sig nu hurtigt fra Dr. Jekyll mod Mr. Hyde.

Dokumentation for guddommeliggørelsen af striden med og hadet mod jøderne læser vi især om i sura 2. Den er rettet mod de jødiske modstandere. Han skriver:

1. Sura 2.134: Vilde I vide bedre besked end Allah selv? Allah har talt til Muhammed og meddelt ham åbenbaringerne. Kritik af åbenbaringerne er følgelig et angreb på den absolutte sandhed. {Det ville i dag svare til, at vi angreb de kulturradikales menneskerettigheder eller begreber som ”Det internationale Samfund” eller ”Verdenssamfundet”}.
2. Allah har talt gennem de tidligere profeter, og derfor må deres forkyndelse være i overensstemmelse med Muhammeds egne synspunkter; følgelig må jøderne fare med usandhed.
3. Det gamle Testamente vrimler med Guds og profeternes voldsomme bebrejdelser mod jødernes af Muhammed til at gøre deres genstridighed mod Allah til et fast karaktertræk, hvoraf deres fjendskab mod ham kun er en ny ytring, Sura 2.81 ff.
4. Da jøderne brød deres pagt med Allah, forhærdede han deres hjerter og gjorde dem forstokkede, sura 5.16.
5. Muhammed siger, at han alene modtog den fuldstændige åbenbaring, surer 4.47, 5.48 og 3.115.
6. Jødernes særegne spiseregler skyldes, at Allah ville straffe dem for deres synder, sura 6.147.
7. Sabbatsbudet er rigtignok givet til jøderne af Allah, men at det kun er bestemt for dem og ikke for den øvrige menneskehed, sura 16.125.
8. Da Muhammed gør ”Abrahams religion” til den sande og fuldkomne religion, siger han til jøderne og de kristne, at loven og evangeliet er åbenbaret senere, hvorfor de ikke er rene udtryk for religionen, sura 3.58.
9. Jøderne skaber splid mellem Koranen og Det gamle Testamente, surer 2.141, 2.39, 2.154 og 2.169.
10. I skriftbesiddere, sura 3.64, hvorfor ville I indhulle sandheden? Jøderne kunne ikke overbevise Muhammed om fejltagelsen. Muhammed kunne ikke læse jødernes ”hemmelige” skrifter. Han var analfabet, hævder muhammedanerne.
11. Sura 5.16: Fordi de brød deres pagt har vi, Allah, forbandet dem og forhærdet deres hjerter; og nu fordrejer de ordet fra dets rette plads og glemmer en del af det, hvormed de er formanet, og uophørlig iagttager du bedrag fra deres side.
Muhammed fjerner sig fra jøder og kristne. Han føler sig som den, der skal dømme mellem de stridende religioner, sura 42.11 ff., det er endelig udformet i Medina.
12. Muhammed udråber sig selv til den sidste profet; han er ”profeternes segl” sura 33.41.

13. Med de tidligere profeter har Allah aftalt, at de forpligter sig til at tro på og hjælpe den udsending, der i fremtiden skulle komme og bekræfte deres forkyndelse, sura 3.75.
14. Hans dom over kristendommen er mildere end over jødedommen. Indvendingen mod de kristne er, at de har gjort Jesus til guddom; men også at de har indført munkevæsen, sura 57.27.

På dette tidspunkt har Muhammed lagt grunden til en religion, der

1. Tager afstand fra jødedommen og kristendommen
2. Muhammedanismen bliver en begærlig magtreligion
3. Advarsel mod dommedag er et bitema
4. Hævn over jøder
5. Magtbegær i stedet for tro
6. Muhammed sidestiller sig selv med Allah, surer 4.48 og 4.153.
7. Muhammedanismen skal udbredes af magtbegærlige og griske arabere med misundelse og had. Reptilhjerneegenskaber.

Nu begynder Muhammed at udforme sin religion, muhammedanismen, som en selvstændig religion. Som vi skal se, skifter Muhammed karakter som vi kender det fra Dr. Jekyll og Mr. Hyde. Det unødvendige og selvforstærkende onde bliver muhammedanismens ledetråd med Muhammed i spidsen. Herved bliver Allah beskrevet i åbenbaringerne som en hævner, afstraffer, dommer, spion, overvåger alt det onde, vi kender fra NAZI (SS), kommunister (KGB) og kulturradikale (Beate Winckler i Østrig). I Danmark er det Center for Racediskrimination, Center for Torturofre, Rådet for etnisk Ligestilling. osv.

Vi oplever ham mere og mere som en særegen leder med psykopatiske træk. Forestil dig en skoleklasse med en leder med særlige egenskaber. Stalin, Hitler, Muhammed, Lenin eller deres administration. De havde alle administrative ledere. Her hos Muhammed: Abu Baig. Når de ville vinde sig magt, kan vi gense lektor Blomme fra Scherfigs roman: Når han gik gennem skolens port, forvandlede han sig til en romersk imperator – en Nero eller Caligula med uindskrænket magt over undersåtterne. På vej fra bopælen i Classensgade 44 til Frue Plads skete en forvandling: den anonyme lille mand, Muhammed var som den lige så lille Napoleon ca. 1.50 meter høj, med de indfattede guldriller voksede sig op til en togaklædt kejser, (Læs selv videre).

Sådanne forestillinger beskæftigede også Muhammed sig med. Det gjorde også Robert L. Stevenson. Han brugte Dr. Jekyll og Mr. Hyde.

Begreberne er de samme. Tiden er en anden, målt med matematik. Men – vi er igen i historien, som er tidløs, i den samme metamorfose.

Som sædvanlig er kulturradikale på lektorens side. Som sædvanlig har de nu en billig løsning ”Die Endlösung” med dansk kultur.

Samarbejdsregeringen 1930-1945. De samme lefler nu for muhammedanerne. Soc. Dem, rad. Vens, SF, EnhedsØ, kommunister og halvdelen af Konservative samt 0.1 af Venstre.

Det er så her, at teksten fortsætter med ”Det var disse uensartede elementer Muhammede skulle få til at arbejde sammen.

Muhammed arbejder nu, 624, på at tilbagekalde de tilnærmelser, som han havde gjort over for jøderne med hensyn til nogle gudstjenestlige former. Dr. Jekyll glemmes og Mr. Hyde tager overhånd. Han vejrer og lugter magt. Nu skal ikke mere Jerusalem være bederetning, men den sorte sten i Mekka. (Vi ser en parallel, næste bederetning bliver nok New York, hvor den sorte sten smeltede ned i jorden). Jøderne og de troende forstod ikke denne ændring, skrives der. (Men, hvad ved vi? I dagens politik elskes EU og hades EU eller omvendt og SF, Junibevægelsen og andet pak lever videre). En karakteristisk afspejling heraf har vi i den 2. sura, hvis vers 136-145 i udtog lyder således: Dårerne blandt menneskene ville sige: hvad har bragt dem bort fra den Quibla, de fulgte?

På samme tid ophæver Muhammed asura fasten, der var af jødisk oprindelse. Fasten skulle nu omfatte hele Ramadan måneden, sura 2.179-183. Der ævles her om et sammenfald mellem (Sura 2.181) med Ramadan og den måned, hvor åbenbaringen steg ned fra himlen til menneskene. Men ellers ingen motivering eller forklaring.

Da nu Muhammed over alt røber en total mangel på opfindsomhed, kan man gå ud fra at han har stjålet de nye fastebestemmelser fra andre. Hvorfra kan vi lære om ved at læse i kilderne. Mest troelig er, at det som alt andet er tyvstjålet. I dette tilfælde fra Harranierne, FB 154¹⁰. Deres faste afholdtes til ære for månen. (Bemærk en hedensk tradition er tyvstjålet!). Læren er: Kritiser ikke Koranen. Den er en hellig bog ifølge medarbejderne i Danmarks Radio og deres ophav, socialisterne. Sådan en hellig bog har de kulturradikale ikke engang selv. Kunne Mr. Hyde finde på at stjæle?

Medens Ramadan fasten var ret så ligegyldig, så var valget af Kabaen som bederetning et led i en række af vigtige FB 155¹ omdannelser, der forvandlede muhammedanismen fra en kristen-jødisk sekt til en med selvstændige fordringer optrædende religion.

Hvis valget i 622 af Jerusalem som bederetning var en demonstration af, at muhammedaneren Muhammed følte sig beslægtet med Jødedom og Kristendom, så var valget af Kabaen, Mekka, som bederetning en demonstration af, at muhammedaneren Muhammed nu år 623 brød med jøder og kristne, samt at muhammedanismen har sin rod i Mekka, Kabaen, i en form, der går forud for jødedom og kristendom. Hans metode var at opstille Abraham som forbillede for menneskene, muhammedanerne. Abraham skulle så blive forbillede for alle tre religioner: Jødedom, Kristendom og Muhammedanisme. Han brugte Kabaen sammen med Abraham og fik derved en kilde til egne religiøse grundbegreber, hvorved alt ubrugeligt for ham ved jødedom og kristendom kunne bortskæres. Her er Mr. Hyde ude med den ideologiske løgnemaskine. Det er sød musik for kulturradikale. De vil gerne stå i en situation, hvor de skulle tage et beskidt valg, og så vælge det beskidte: Muhammedaneren som fælle (Ordet er altid valgt som betegnelse for en ven, når venen er muhammedaner). Her kommer så den uhyggelige konklusion: Religionshistorisk er dette et fejlgreb. Der lyves om Abraham og Kabaen har en ægte hedensk oprindelse. Men løggen var taktisk og genial og sved på jøderne, så Muhammed kunne frigøre sig fra jøder og kristne, og samtidig give muhammedanismen et arabisk midtpunkt og derved samle araberne om sin religion. FB 155¹¹, FB 156^{6,4}.

Det FB 156¹⁵ had, som steg op i Mr. Hyde i skikkelse af Muhammed på grund af jødernes spot, æggede ham til løgn og forvrængninger, bevirkede, at jøderne, sammen med arabernes sædvanlige dårlige karakter og misundelse, blev fødselshjælpere for denne nye religions tilblivelse.

Vi ser her, hvordan Muhammed har skiftet fra en defensiv til en offensiv holdning. Der var først jødernes spot, der indgød ond had i Muhammed med krav om hævn. Normalen iblandt arabere. Dertil var muhammedanerne fattige {Så bløder det degenererede hjerte hos den kulturradikale igen}. Så de kunne have brug for penge, hvis medicinserne stoppede deres velgørelse. {Hvis kulturradikale klappede kassen i}.

Derpå indlod han sig på fejder, der gav rig udsigt til udbytte. Mr. Hyde er nu den, der styrer Muhammed. Det var samtidigt noget, der tilhørte de begærlige og gridske arabere. Samtidigt blev det en æressag at forhindre, at helligdommen var på hedningernes hænder.

Her ser vi på en gang, hvordan Dr. Jekyll var forvandlet til den onde og løgnagtige Mr. Hyde med løgn og med mord som virkemidler. Det var en effektiv anvendelse af den hjemmegjorte historie om Abraham kædet sammen med Kabaen, der drevet af det lave menneskes sletteste karakteregenskaber, som hos Mr. Hyde, kunne sætte sig i et cybernetisk selvsving med bedrag og mord på vej mod magt, først synliggjort ved Mekkas erobring (FB 157₉). Den muhammedaner til Muhammed er let gennemskuelig. Kun ideologer som kulturradikale opfanger intet, som da de støttede Nazismen og nu Muhammedanismen. Danmarks Radio er godt nok i gang med at voldtage vort kære land og vor folkelighed.

Det var, FB 157₈, svært for Muhammed at få araberne til at lystre – til at forråde deres egne. {Det går nemmere for de kulturradikale}. De ville ikke forråde {Dette begreb er ukendt blandt kulturradikale, her i EU har jeg mine sande venner} deres familier til fordel for Muhammeds religion. {Nogle ville, vi ser i dag, hvordan socialister {og kulturradikale} forråder Danmark for at kunne stille deres farisarisisme til skue. De går ikke efter rigdom – men efter anerkendelse som farisæere, bedrevidende {Michael Rothstein}}. Muhammed er her på hvervning med Mr. Hyde i sit indre.

Muhammed må tage, FB 157₈, Allah til hjælp. Således forkynder han, FB 158⁴, i sura 22.39 ff.: ”Allah værner om dem, der tror, og han elsker ingen svigefuld fornægter; der er givet tilladelse {nemlig til kampen} til dem, der kæmper, fordi de har lidt uret – og Allah er mægtig til at hjælpe dem – de, som fordreves fra deres hjemsted uden anden ret, end fordi de sagde: ”Allah er vor Herre; hvis ikke Allah afværgede nogle af menneskene ved hjælp af andre, ville klostre, kirker og synagoger blive lagt øde”. Her er altså den hellige krig {al-jihad eller kampen på Allahs vej} nærmest set som en indrømmelse fra Allahs side over for muhagiruna, emigranterne, der var behandlet på så uretfærdig måde af mekkanerne. Senere fremstiller løgneren Muhammed den hellige krig som nødværge. Således sura 2.186 ff.: Bekæmp på Allahs vej {al-gihad} dem, der bekæmper jer, men begå FB 158₁₄, intet overgreb, thi Allah elsker ikke dem, der begår overgreb; dræb dem, hvor I træffer dem, og fordriv dem fra det sted, hvorfra de har fordrevet jer, thi forargelse er værre end drab; bekæmp dem dog ikke ved helligdommen, medmindre de bekæmper jer dér; og når de bekæmper jer, så dræb dem, thi således er fornægternes løn”.

Men det, FB158₁₄, bånd strammede ikke omkring Muhammed og hæmmede ikke hans krigslyst. Mr. Hyde er stærk. Han havde en forbavsende evne til at pådutte sine modstandere i alt fald hensigten til at ville foretage et angreb. Han savnede aldrig lejlighed til at begynde en ”forsvarskrig”. Og her lå der altid en casus belli, fordi Abrahams helligdom var i hedningernes hænder. Trods det, var det svært at få sine tilhængere i tale. Se således hans beklagelse i sura 2.12: ”Koranen er jer foreskrevet, men den er jer imod”; surer 4.74 og 4.86.

Men, FB158₄, til sidst lykkedes det ham at nå sit mål.

Nu rykker det. Mr. Hyde tager form. For muhammedanismens, FB 159¹, senere udvikling var denne bevægelse af overordentlig betydning, thi de troendes forpligtelse til den ”hellige krig”, der fra begyndelsen af havde en så begrænset anledning og kun skyldtes Muhammeds mellemværende med Mekka, blev efterhånden den drivkraft, der gjorde Muhammedanismen til en erobrende religion og i løbet af kort tid forandrede Verdens udsende. Ligesom jødernes spot bevirkede, at Muhammed fremtrådte som stifter af en selvstændig religion, således kan man takke mekkanernes forstokkethed over for hans forkyndelse for, at Muhammedanismen har antaget karakteren af en krigerisk religion, der efter princippet ikke kan komme til ro, før den har underkuet alle andre religioner. De samme forestillinger har de kulturradikale om deres ideologi og om kommunismen.

Muhammed ville absolut have krig. Han var rasende, hævntørstig og magtbegærlig. En rigtig reptilhjerne; men det bærer kulturradikale over med. Mr. Hyde tærede og nagede ham indvendig. Varm kulturradikal hjertebanken, bare ned med dansken, lad dog det smukke muhammedanske barn komme til!

Muhammedanismens, FB 159¹², første kampe kan man ikke kalde for kampe. Det var kævlerier. For Muhammed havde det været behageligt, om mekkanerne havde begyndt striden, så han kunne føre en ”forsvarskrig”. Men nu var de blevet ham kvit, så de kunne drive deres handel. FB 159₁₆. (Som vi kender det i Danmark, hvor virksomheder, DI og DA lader muslimer få frit spil til deres forretninger).

Han blev derfor nødt til selv at sætte gang i krigsførelsen. (Mr. Hyde træder nu tydeligt frem). Derfor gav han sine emigranter anvisning på at plyndre de mekanske karavaner mellem Nagd og Mekka. Herved kunne de emigrerede Qurasiter hævne sig for den uret, deres bysbørn havde begået mod dem og derved tilføje mekkanerne følelige tab. Mr. Hyde tager nu overhånd, ifølge 159₈ sura 22.39: Tilladelse (til at kæmpe) gives dem, mod hvem der kæmpes, fordi de har uret. Og Allah er visselig mægtig til at hjælpe dem, (tekst sura 22.40 i MK).

Alle disse små ekspeditioner var foretaget af emigranterne (Muhajinerne) uden medinsere. Det var nødvendigt for Muhammed at gribe til stærkere midler, Mr. Hyde nagede inde i ham, FB 160¹². Muhammed løser denne opgave på følgende måde; (Nu skal du så læse om en svinestreg): I den fredlyste måned, Ragab, i år 624 udsender Mehammed en lille skare på 9 mand af emigranter (kender vi til emigranter i Danmark?, nej vel)?, de såkaldte muhagirunaer, under anførsel af Abdallah. De fik et lukket brev med befaling om at læse det efter to dagsrejser mod syd. I brevet var følgende befaling: Drag i Allahs navn og med hans velsignelse til Nachla, men pålæg ikke dine ledsagere nogen tvang. I Nachla skal du lure på Quarasiterne. De skulle således angribe Quarasiternes karavane i den fredlyste måned; altså en æreløs handling, FB 160₆. To ledsagere sagde fra. De 7 begav sig til Nachla, hvor de fandt her ganske rigtig den af Muhammed omtalte karavane, der var rigt belæst med rosiner, vin, læder og andre sydarabiske varer. De fulgte Muhammeds ordre. Overfaldt karavanen. Af de fire mekkanere, der ledsagede karavanen, dræbtes en, to toges til fange og en undslap.

Emigranterne, landevejsrøverne {I dag heder de flygtninge, indvandrere, asylsøgere her i Danmark}, førte byttet til Medina. Hele byen kom i oprør over dette niddingsværk. Muhammed erklærede med en løgn {psykopatlisten nr. 4, mytomani}, at de udsendte havde misforstået hans mening. Fra Mekka kan de protestere mod den krænkelse. Og jøderne i Medina kom med deres ondsksfulde vittigheder, 161₁₁.

Muhammedanerne institutionaliserer Muhammed som guddommelig bannerfører for det beskidte angreb. I år 2006 og 2018 elskes denne morder af Kulturradikale, intet skal forsinke deres kærlighed. Og DR tonser videre derudaf. Se dog, se og forstå. Muhammed og Mr. Hyde flourerer. Lovlydige borgere kan ikke klare dette. De bliver bedrøvet. De taber fornuften og ender i et: Det uforståelige nederlag. Men multietnicitet og Mr. Hyde øger deres magt. De får deres fornufts- og kulturtraditioner nedbrudt, så de taber deres gængse tradition for afklaring af problemer. Mr. Hyde står stærkt. Tænk også på, at Muhammed på samme tid har mange andre progressive initiativer (med venstreorienteret sprogbrug) i gang i medierne.

Muhammed tager med sin Hyde'ske løgn medinenserne ved næsen. FB 161₉ Jeg garanterer for med hele den socialistiske menighed som rygklappere for, at dette slet ikke kan ske i dag. Selvfølgelig er ledelsen hos DR enig i dette. Muhammed erklærer, at det røvede bytte ikke må uddeles. Han lod karavanen stå urørt til skræk og advarsel med alle sine varer: rosiner, vin, læder med mere, FB161₉. Han kender de griske araberes væremåde

Mens araberne mere og mere så det rige bytte, der kunne blive deres, og derved afkølnedes deres vrede og ja gæt, så fik Allah, Muhammed og Mr. Hyde en åbenbaring, Sura 2.14: "De vil spørge dig om den hellige måned og om krigen i denne måned; Sig dem, at en kamp ... er tilgivelig og barmhjertig".

Snart 162¹⁰, mødtes alle i glæden over det rige bytte. (Det forstår alle kulturradikale og Socialister).

Med denne sejr, når Muhammed videre i sit magtbegær. Det gjorde bytte skærpede hans tilhængeres appetit og det udgydte blod gav håb om blodsfejder, ved hvis hjælp krigen kunne udvikle sig videre af sig selv (162¹⁷). De lugtede bytte, magt og rigdom. Og næsen snyder aldrig en hund eller en gris. Det, uden, at de selv havde gjort noget. Sådan er det med vore egne politikere nu her 1500 år senere.

Se, selvom, altmulige børn senere kritiserer alt, uden hensyn til fakta. Kunne DR her være med til at fremme formidlingen af muslimske kerneydelse.

Vi begynder at kunne se konturerne af den Muhammed, som er kendt verden over i dag. Her lægges grunden til muhammedanismens erobrerlyst med had til vantro og begær efter andres værdier. Bemærk: at muhammedanismen ingen værdier har! Dengang karavaner, det var værdier. Senere optræder muhammedanere, Muhammeds tilhængere, som pirater med plyndring af handelsskibe og i dag med plyndring og dræning af vore økonomier ved belastning af socialkontorer, sundhedsværgeruddannelser, kriminalitet, medier mm. Alt sammen efter Muhammeds forbillede.

Der er nu ikke megen forskel på Muhammed og Mr. Hyde. Ondskaben er total. Hos Muhammed er transformationen sket ved fremdrift med had og hævnthørst. Kun kulturradikale er i stand til at negligere kendsgerninger. De er jo så rene, og de vil jo så gerne nedlægge Danmark. Hos Mr. Hyde er transformationer symbolsk beskrevet ved hjælp af kemikalier. Hyde er fiktion. Muhammed er virkelig, Føj!

Muhammedanismen skaber en total forvirring i Medina ved sin aggressive adfærd. Herved slås traditionen i Medina i stykker som senere i gamle Mekka og som i dag i Danmark.

Muhammed blev skuffet over mekkanernes lede mod ham. Der skete ikke en optrapning af krisen. Mekkanerne løskøbte de dræbte. Men det skærpede så forventningerne hos muhammedanerne til at få nyt bytte ved flere plyndringer og landevejsrøverier. En muhammedaner er altid en muhammedaner.

Næste gang, de skulle af sted meldte der sig både emigranter og medinensere. Begærligheden var stor, og Mr. Hyde havde magten over dem.

Fremmer man magten hos mennesker med laverestående egenskaber, så besejrer man dem, der søger at skabe ordnede forhold i deres samfund.

Næste gang, de skulle af sted, meldte der sig både emigranter (Flygtninge, indvandrere, asylsøgere, ...) og Muhammedanere. Begærligheden var stor, og Mr. Hyde havde magten over dem.

Det er sandsynligt, at indstiftelsen af den hellige krig finder sted umiddelbart efter Nachlaekspeditionen (I dag kaldet civil terror, redaktionen). FB 162₁₁.

Det næste landevejsrøveri og plyndringstogt fulgte kort efter i Ramadanen. En karavane var på vej fra Gaza til Mekka med en uhyre stor varemængde. FB 162₈.

Muhammed opfordrede sine tilhængere til at følge ham på et røvertogt med overfald på denne karavane. Man skulle blot være mange nok. De blev 314, som er 83 emigranter og 231 medinensere. (Kender vi dette? (Er det det samme vi ser, når muhammedanere og venstrefløj, autonome går sammen om at foranstalte rav i den i dag?). I begyndelsen overholdt Muhammed fasten, men opgav den, og han erklærede et fastebrud for tilladt på rejser og krigstogt, (røvertogt, piratvirksomhed). Svineriet og Mr. Hyde stikker næsen frem, og lugter udbytte og blod: Æd eller bliv ædt! Det er reptilhjernens kategoriske imperativ. FB 163⁷.

Den mekkanske karavanes leder fik nys om Muhammeds bagholdsplaner. Han sendte ilbud til Mekka for at få en undsætningshær frem.

Stemningen var ophidset, FB 163¹⁴. Mekkanerne udrustede en hær på 950 mand, som skulle udslette Muhammed. Hæren drog frem under stor ståhej som en anden cirkustrup, tivoli- eller gøglertrup.

Karavanelederen erfarede, at Muhammed, terroristen selv, ville vente karavanen ved Badr. Derfor styrede han uden om i en bue og nåede i sikkerhed i Mekka. Han sendte bud til hæren om at vende tilbage til byen. Men hæren var nu i krigsstemning og ville jage Muhammed skræk i blodet. At Muhammed kunne vove at angribe deres næsten tre gange talrigere hær, faldt dem formodentlig ikke ind. FB 163₅.

Slaget var den 17. eller 19. Ramadan. Det indledtes med tvekampe og gensidige fornærmelser inden hærene stødte sammen. Udfaldet blev katastrofalt for mekkanerne.

Muhammed deltog ikke i slaget. Han opholdt sig i en grenhytte og opflammede sine tropper ved tilsagn om englens bistand og ved at forjætte de modige Paradiset og true de feje med Helvede. FB 164¹⁴.

Til sidst tog Muhammed en håndfuld sand og slyngede den under forbandelser mod fjenden, og dermed var dennes skæbne afgjort. Mekkanerne blev grebet af rædsel (sura 8.12) for den memmelighedsfulde kraft, der besjælede deres modstandere, og slaget endte med et fuldstændigt nederlag. En mængde mekkanere lå dræbt på valpladsen, andre blev taget til fange medens hovedstyrken flygtede.

Ligene blev kastet i en cisterne og Muhammed tilråbte den triumferende: Nu, er Allahs tilsagn ikke, FB 164₁₀, gået i opfyldelse.

De samlede byttet og begav sig tilbage til Medina.

Muhammed gav ordre til at behandle de fangne vel. Kun med undtagelse af Nadr b. al-Harit og Ugba b. Abi Muait, som han lod dræbe. Muait var blandt Muhammeds ivrigste modstandere og Nadr havde med sine persiske eventyr voldt profeten besvær tidligere. Han blev grusomt martret. Fra listen over kendetegn for psykopatiske chefer (Lars-Olof Tunbrå: Psykopatiske Chefer, 2004, side 64) genkender vi her 6, Manglende samvittighed, 7. Overfladisk følelsesliv, 10, Manglende kontrol over adfærd, let til aggressivitet, 13, Kortsigtede handlinger, manglende langsigtet planlægning og 19, Manglende ansvar for egne handlinger (Bemærk også her, at han mange gange søger at dække sine svinestregere ind med påstande om nedsendelse af åbenbaringer, der så bekvemt lander i Hærens Håndbog for Menige, læs Koran). Her ser vi hævneren, Muhammed, der ligesom Allah også er hævner. {De to figurer ligner hinanden til forveksling, redaktionen}. Vi ser her igen Muhammed optræde med Allahs egenskaber. Han kan være ædelmodig og tilgive forseelser, men kun ikke den fortræd, der var tilføjjet ved hjælp af åndelige våben. {Det er det angreb, vi i dag kalder kulturkrig}. Der er en påfaldende sammenfald i egenskaber mellem Muhammed og hans skygebillede, Allah. Den strenge og den tilgivende.

Muhammed blev modtaget med jubel i Medina.

Der opstod strid om byttedeling, se håndbogen, Koranen, sura 8.42, hvilket viste, at de omvendte arabere stadig var griske og begærlige. Muhammed afgjorde striden i overensstemmelse med den gamle arabiske vedtægt, {Det var altså ikke Allah, der afgjorde striden}} Så Mr. Hyde er på vej. En femtedel af byttet skulle tilhøre Allah, profeten, hans slægtninge, de fattige, forældreløse og vejfarende (rejsende, flygtninge, udvandrere, muhagiruna), FB 165₂₀.

Vi ser nu Muhammed som den totalt ondskabsfulde Mr. Hyde. Vi genkender ikke længere den Muhammed, der startede en naiv religion som et tvivlsomt plagiat af eksisterende religioner og rygter for at frelse arabere på Dommens Dag, og som var tolerant og dybt troende. Vi har nu det begærlige dyr, der alene opererer med magtskyge på basis af tilhængere, hvis reptilegenskaber, han udvikler på basis af deres griskhed, begærlighed, løgneriske adfærd og og mordlystne lave instinkter. Koranen er som støbt og skabt til dem og Mr. Hyde har hele tiden luret i baggrunden uden egentlig tydeligt at kunne træde frem.

Slaget ved Badr er et nøglepunkt i rodfæstningen af muhammedanismen.

Det er lærerigt at se den uovervindelige styrke, hvormed begejstring og blind underordning under en mands vilje forlener et lille antal mænd overfor en langt talrigere mængde, der kun ledes af selviske interesser og ikke har nogen stor tænker at samle sig om eller nogen enkelt person at bøje sig ind under.

For Muhammed og hans tilhængere var det klart at sejre var vundet ved Allah's og englernes indgriben. Sura 8.17: "I har ikke selv dræbt dem, men Allah har dræbt dem, og du har ikke skudt på dem, da du skød, men Allah har skudt på dem".

Muhammeds stilling i Medina blev herefter en anden. Kritikerne blev neddæmpet og emigranterne og flertallet af medinensere sluttede sig til ham.

Slaget ved Badr, FB 166¹³, blev en grundsten i muhammedanismens fundament, og Muhammed er klar til at erobre verden med sine opildnede tilhængere. Mr. Hyde er nu på banen. Men først skal Mekka erobres.

Fra slaget ved Badr til Uhud-kampen

Efterretninger om nederlaget ved Badr fremkaldte en uhyre sorg og græmmelse i Mekka. De fleste mægtige familier havde faldne at begræde eller græmme sig over, at medlemmer af dem befandt sig som krigsfanger i Medina. Man undlod at klage højlydt, og man var tilbageholdende med at frikøbe de tilfangetagne for at Muhammed ikke skal skrue priserne op. Men det var svært at overholde og en mekkaner begav sig til Medina og løskøbte sin fader for 4000 drachmer. Så var ævret opgivet og fangerne blev løskøbt for den pris, Muhammed forlangte.

Blandt fangerne var også Muhammeds svigersøn, FB 166₂, og Muhammeds farbroder, FB 167⁵.

Muhammeds magt var nu i kraftig fremgang. Dr. Jekyll vantrives og Mr. Hyde vinder mere og mere indflydelse. Man kunne næsten fristes til at mindes en dansk forfatters beskrivelse af sin skolelærer; med en passende tilretning:

"Når han, Muhammed, gik gennem Medinas gader forvandlede han sig til en imperialistisk imperator på gaden i begyndelsen af sit imperium – ja, til Allah, hans himmelske jeg, med uindskrænket magt over undersåtterne. På vej fra sin bopæl og hen til moskeen skete der en Ovid'sk metamorfose: Den egoistiske lille forbryder voksede op til en togaklædt guddommelig kejser for sit kommende imperium. Hans lidenskabelige og sygelige interesse for sine selvkomponerede vers i Håndbogen, Koranen, blev med årene stadig mere overlejret af et sadistisk had til de mennesker, der ikke beundrede hans digtning (Koranen, redaktionen), og som han kaldte vantro. Et karakteristisk spor af Muhammeds dybe ur-angst for at synke i glemslen og for at blive afsløret som sygelig løgner fandt man i hans tilbagevendende hån overfor enhver {2. egocentrisk og grandios, 4. mytomani, 9. parasiterende livsstil, 18. Nye kriminelle handlinger under udgang, 20. Flere typer af lovbrud så som indbrud, ran, mord, mordforsøg og bedrageri}, der afviste eller spottede hans og Allah's makværk til en Håndbog for Menige, Koranen: Du vantro, din abe, vil på dommedag ende i Helvedes ild. Hans verbalt opfindsomme sadisme kunne finde overvældende, næsten overstadige formuleringer ofte krydret med hentydninger til sin og hans dobbeltpersons indbildske åndelige degenererede Koran, som da de faldnes lig efter slaget ved Badr blev kastet i et lokum (massegrav), og han triumferende tilråbte ligene: Nu, er Allah's tilsagn ikke gået i opfyldelse? Mange mennesker fik et uafvidende knæk for livet af Muhammeds perfiditeter, mens sårene efter hans velrettede lussinger hurtigere afblegedes. På Muhammeds tid var det snarere reglen end undtagelsen, at dem der afviste hans og hans siamesiske tvillings, Allah's, befalinger blev straffet med snigmord, se psykopatiske kendetegn, 6. manglende samvittighed og skyldfølelse, 10, manglende kontrol over adfærd og 20. Flere typer af lovbrud, såsom mord og mordforsøg. Og Muhammeds motto var da

også: Lad os sende en forbandelse over de vantro (Surer 2.89 og 3.62), samt: Oh I brødre af aber! Har Allah ikke fornødret jer og sendt sin hævn over jer, (Ibn Ashaq, Hadith).

Sejren ved Badr og ydmygelsen af mekkanerne gjorde Muhammed tilfreds. Han benyttede sig af sejrens fordel til at skaffe vanskelige personer i Medina bort.

Fra nu af begyndte de uhyggelige mord i Medina, som tjenstvillige personer altid var villige til at fuldbyrde, hver gang Muhammed havde udtalt sit: Hvo skaffer mig hævn over den eller den, når vedkommende havde vakt hans mishag. Således myrdedes en kvinde, fordi hun havde digtet fornærmelige digte mod de troende. Og lidt senere skete det samme for Abu Afak. Mr. Hyde er nu dominerende. Mistanken om, at Allah er Muhammeds himmelske og dermed indbildske jeg, træder nu tydeligere og tydeligere frem.

FB 167₃. Men det var ikke nok for Muhammed. Han ville have sit regnskab afgjort med jøderne, hvis spot og drillerier brændte i sjælen, hvis tilstedeværelse i Medina var farlig, religiøst og politisk. (Han ville have hævn). I Medina boede Qainuqa stammen, som tidligere havde fået frataget deres jord. Muhammed udtaler sura 8.57 ff: ”de farligste dyr i Allahs øjne er de, der fornægter og ikke tror, og som, når du slutter forbund med dem, hvert øjeblik bryder forbundet ... men hvis du frygter forræderi fra et folks side, så kast dem pagten i ansigtet til gengæld, thi Allah elsker ikke forrædere”!

Her er så anledningen i Koranen. Muhammed fælder dødsdom over Qainuqa stammen. Dommen blev omstødt til en forvisning af Qainuqa fra Medinas enemærker. Muhammeds Mr. Hyde tilbøjeligheder står nu i fuld flor. FB 169⁷.

I år 625 boede der en mand i Medina al-Asraf. Han havde i digte spottet Muhammed. Så Muhammed udtalte det skæbnesvangre: hvo hævner mig på denne mand? FB169₁₂. Mr. Hyde er tydelig, onskaben. En snigmorder melder sig, Maslama. Men al-Asraf var stærk, og Maslama bad Muhammed om lov til at narre al-Asraf med en løgn, taqiya, hvad profeten straks tillod ham. De udpønsede en fælde og dræbte al-Asraf en måneklar nat, så de næste morgen kunne stå frem og modtage Muhammeds tak. {Mr. Hyde og Muhammeds lighed med Allah, hans dukke eller woodoo, vinder frem}. FB170⁶.

Muhammed gav nu sine tilhængere den befaling at dræbe jøderne, hvor de kunne overmande dem, så disse snart befandt sig under et sådant rædselsherredømme (se rædselsverset sura 8.12), at de ikke turde vove sig uden for deres befæstede bydele. {Hvordan mon det er at være serber i Kosovo?}. {Sura 8.12, samt Dagens Danmark, hvor folk frygter at gå ud der, hvor voldsmuslimer kan ventes at færdes. Disse voldsmuslimer hedder utilpassede unge nydanskere ifølge kulturradikal terminologi; sådan som vi kender dem fra socialisterne og deres medier: Politiken, DR og lige nu også Ekstrabladet , Politikens legitime barn): Vi husker også den rædsel, gru og frygt, som Mr. Hyde skabte}.

En muslimsk medinenser ved navn Muhajjisa myrdede en rig jøde, og da hans ældre broder Huwajjisa, der endnu var hedning, i den anledning rettede heftige bebrejdelser mod ham og mindede ham om alt, hvad han var den myrdede skyldig, svarede Muhajjisa: ”om så han, der befalede mig dette mord, bød mig myrde dig, min broder, ville jeg ikke betænke mig derpå”. Dette svar gjorde et stærkt indtryk på broderen, der straks sluttede sig til islam. FB 170₁₅.

Samtidig med disse jødeforfølgelser fortsatte Muhammed sin jagt efter mekkanernes karavaner. Således indhentede muhammedanske forfølgere i år 625 en karavane ved vandingstedet Qarada. Jøderne undslap, men hele den rige ladning til en værdi af 20.000 drachmer faldt i muslimernes hænder. 170₄. (Tænk på muslimske somaliske pirater, der eftergør profetens gerninger). (Sådan bliver piratvirksomhed og landevejsrøveri helliggjort i islam. Så når mødre i dag ifører deres børn islamiske pirattørklæder, gejler de op til muhammedanisme eller rovmord, velsignet i Muhammeds levned og muslimens krav til eftergørelse af Muhammeds gerninger).

Tilstanden, 170₃, blev uhyggelig for Mekkanerne. (Tænk på Rædselsverset sura 8.12). De bestemte sig for et nyt togt mod Muhammed og for samtidigt at hævne nederlaget ved Badr. {Vi ser her, hvordan muslimens løgn virker som radioaktive stråler fra en atombombe. Folk forstår ikke, hvorfra giften kommer. Det samme med giften bag plusord}. De ville skræmme Muhammed bort. Som modvægt mod den begejstring, der opflammede Muhammeds tilhængere, greb man til det oftere benyttede middel at lade nogle mekkanske kvinder ledsage hæren for at opflamme den ved deres nærværelse og æggende sange. Hæren drog frem på vanlig måde med pralende pomp, gilder og sang ved hvert bedested uden at tænke på, hvor ynkelig al denne herlighed var endt ved Badr-togtet. Karnevals-karavane eller gøglerkaravane.

Den mekkanske hær drog forbi Medina og havde slået lejre på kornmarkerne sydøst for Uhud-bjerget. Togtet var 624. Kampen begyndte. Trods mekkanernes store overmagt og trods de bagved hæren stående kvinders hidsede sange, der truede dem med, at de ikke ville omfavne dem, hvis de veg, sejrede ligesom ved Badr muhamedanernes blinde disciplin og den hemmelighedsfulde kraft (lovning om krigsbytte og kvinder), der begejstrede dem. Mekkanerne begyndte at vige, og profetens tilhængere kastede sig allerede over det rige bytte i den mekkanske lejre (med ran og voldtægt).

Da skete der pludselig noget, som i en håndvending forandrede slagets gang. De 50 bueskyttere, som skulle holde fjenden borte fra de troende, kunne ikke udholde at være uvirksomme tilskuere ved lejrens udplyndring (med voldtægt) og forlod for størstedelens vedkommende trods deres førers trusler og modforestillinger deres post for også at få en part af byttet. Næppe havde Chalid's skarpe blik set dette, før han samlede rytteriet og faldt Muhammeds hær i ryggen. Der opstod derved stor forvirring blandt de troende, der nødtes til at holde inde med plyndringen for at værges sig mod to sider. (Sådan blev Muhammeds hær taget med bukserne nede). Da et råb bredte sig, at Muhammed var faldet, opgav de al videre modstand og søgte i vild flugt tilbage til Medina.

Muhammed var ikke dræbt kun såret.

Man ventede nu, som ved tidligere lejligheder, at mekkanerne enten skulle forfølge Muhammed eller vende sig mod Medina. Men intet af dette skete. Det strategiske angreb på Muhammed udeblev. Derimod slukkede mekkanerne og navnlig deres kvinder med Hind i spidsen deres hævnthørst ved at mishandle ligene af de troende. (Men de var jo også lige blevet voldtaget). Der fortælles, at kvinderne skar næser og ører af de faldne muslimer for at lave sig smykker deraf, og at Hind udrev Hamza's lever og bed i den med tænderne. Mekkanerne udnyttede ikke sejren til at skabe en endelig løsning på problemerne med Muhammed. Mekkanerne var gode forretningsmænd, men de var ideløse og bundne af nedarvede former, når talen var om krig.

At man under krigen kunne forfølge en plan og benytte sig af en vunden fordel, faldt dem ikke ind, for dem var kampen en stor duel, hvor man kæmpede om æren, og som man stoppede, når ærens

krav var fyldestgjort. {De havde ikke nogen Mr. Hyde eller nogen hævngherrig og grisk Muhammed med sin oppasser Allah, sura 4.153, eller hvem der nu var tjener for hvem}.

I denne henseende var Muhammed dem uendelig overlegen, idet krigen for ham efter 622 var et middel til at nå det mål, som han med mageløs udholdenhed forfulgte fra det øjeblik, han forlod Mekka. Og man kan derfor kun have medlidenhed med makkanerne. Kort efter opdager mekkanerne, at de ikke er kommet et skridt videre. Måske er Muhammed efter 622 sat fra bestillingen, og andre griske hoveder har taget over? De fortsætter i så fald med at ”få åbenbaringer”. Men nok om det. Dette skrift handler om Muhammeds personlighedsspaltning. Om det er personlighedsspaltning som hos Dr. Jekyll, eller om det skyldes andre har taget over er dette skift uvedkommende.

Muhammed tilser valpladsen. De faldnes tilstand gjorde indtryk på ham, især Hamza's. De troendes tab var stort. Der faldt 70 troende og 22 mekkanere. Muhammed lod martyrerne begrave på valpladsen, og holdt selv bøn for dem. De bedste korankendere i første række. Han tog til Medina og næste dag forfulgte han fjenden. De gjorde holdt i Hamra, et par mil fra Medina.

{Måske ville han ud af Medina, da han ikke kunne forklare Allah's svigt}?

Togtet til Hamra blev en succes for Muhammed. Mange opfatter det sådan, at togtet til Hamra al-Asad som en triumf for Muhammed. Idet de lader den quraisitiske hær i stor forskrækkelse ile til Mekka. (Mekkanerne blev slået med rædsel).

Muhammed var stolt over sine krigere.

Men det var pinligt, at Allah ved Badr havde hjulpet de troende mod de overmægtige fjender, fordi de denne gang syntes at have svigtet dem.

I sura 3 forsøger Muhammed at forklare det. Han lagde hele skylden for nederlaget over på sine tilhængeres ulydighed og mangel på mod, der havde hindret Allah i at lade dem sejre.

Sura 3.145: Allah havde allerede indfriet sit løfte til jer, da I slog dem på hans bud, indtil I blev slappe og viste jer genstridige og ulydige, efter at han havde ladet jer se, hvad I gerne ville; nogle af jer ville denne verden, andre det hinsidige; derfor lod han jer vige for dem for at prøve jer; men nu har han tilgivet jer, thi Allah er nådig mod de troende.

Profetens voksende magt indtil Mekkas erobring

Muhammed klarede at uskadeliggøre virkningen af sit uheld ved Uhud og bevare tilliden til Allahs magt. Men dette gjaldt dog kun overfor hans modtagelige tilhængere. Men hos beduinerne kunne han ikke forhindre at nederlaget svækkede respekten for ham.

I begyndelsen af 425 – 426 skete der begivenheder, der viste, hvor svage fødder hans magt stod på.

1. Begivenhed

I årets 426 første måneder fik Muhammed efterretning om, at Asad-stammen tænkte på overfald på det ved Uhud-slaget svækkede Medina, og sendte derfor Abu Salama, en af de fra Ætiopien tilbagevendte emigranter, med en skare på 150 mand for at tugte dem. (I dag hedder det en straffeekspedition). Det lykkedes dem kun at røve nogle kameler ved Qatan, da beduinerne havde

gjort sig usynlige. Abu Salama var ved Uhud blevet såret, og han døde på hjemvejen fra Qatan idet hans sår brød op, og han døde. Hans enke Umm Salama blev efter 4 måneders forløb taget til ægte af profeten, efter at han allerede tidligere havde giftet sig med Umar's datter Hafsa, der ligeledes var blevet enke.

{Tænk den slags røvere, der som Abu Salama leder en skare mordere for at tugte en beduinstamme, blev sammen med Muhammed og andre afstraffelsesbandeledere model for pirater i Nordafrika i 1600 – 1700 tallene. De er i dag model for unge muslimer, som bærer pirattørklæde og piratsværd. Ikke for danske børn og unge, thi de og deres forældre ved ikke, hvad de foretager sig. Hvor det er elendigt? Det er ungdommens helte. Hvem står bag dette bedrag?}.

2. Begivenhed

En måned efter Qatan-togtet ramtes nogle af de troende af en ulykke, der gik profeten nær til hjertet. En mand ved navn Malik af stammen Amir var kommet til Medina. Muhammed opfordrede ham til at antage Islam. Han ville kun foretage dette skridt sammen med sine stammefrænder.

I den anledning sendte Muhammed på hans opfordring omtrent 40 af sine ansete tilhængere, deriblandt Fuharia, som missionærer til amiritterne. De kom til brønden Mauna og sendte herfra et bud til den amiritiske høvding el-Tufail med et brev fra profeten. Men denne "Allah fjende", som han senere blev kaldt undlod at læse brevet og lod sendebudet dræbe. Han opfordrede sine stammefrænder til at overfalde missionærerne. De afviste, og han henvendte sig til sulamitterne, der straks kastede sig over de troende og nedsablede dem på nær en, der bragte profeten budskabet. Da Fuharia ramtes til døden af et lansestik, råbte han triumferende: Jeg har erhvervet det (Paradiset). Et udråb, der blev anledning til at drabsmanden senere gik over til Islam.

For Malik var det en svær krænkelse, at hans slægtninge ikke havde respekteret det Giwar-forhold, hvori han stod til Muhammed, og han sendte derfor sin søn med digteren Labid til profeten for at overbringe gaver og erklære, at han betragtede sit slægtsforhold med morderen som løst.

3. Begivenhed

Omtrent samtidig med nedhugningen af Muhammeds missionærer ved Bir Mauna mistede Muhammed nogle andre af sine tilhængere. De faldt som et offer for den hudailitiske stamme b. Lihjan's hævnørst.

Ved vandingsstedet Ragi i nærheden af al-Hadda, blev de udsendte 6 eller 7 mænd pludselig overfaldet af et langt større antal lihjanitiske mænd og efter et tappert forsvar nedhugget på to nær, der købtes af nogle mekkanere, som ville skaffe sig blodhævn for deres faldne slægtninge. De holdt standhaftigt ud indtil deres henrettelse, der fandt sted i Tanim uden for det hellige territorium. Da den ene af dem blev spurgt, om han nu ikke ønskede, at han selv var i behold, og Muhammed i hans sted, svarede han, at han ikke engang ville, at Muhammed for hans skyld skulle stikke sig på en tjørn. –Et nyt eksempel på den betagende virkning, som Muhammeds person udøvede på sine tilhængere, og som gjorde så stærkt et indtryk på fjenderne. FB 178⁵⁻¹⁰.

Så svækket var Muhammed efter Uhud, at han måtte finde sig i disse krænkelse.

Han nøjedes med en tid lang ved morgenbønnen at udtale voldsomme forbandelser over Sulaim og Lihjan, men som dog faldt lidt mat, efter at han var begyndt at kæmpe for sin sag med sværdet i hånden. FB 178¹⁴⁻²¹. (Mr. Hyde er ved at vågne i ham og tage magten over ham).

For Muhammed var det nu en uundgåelig nødvendighed at udføre et foretagende, der atter kunne manifestere hans prestige. FB 178²¹⁻²³.

{Mediet er i god vækst i ham, det onde tager over, og fromheden svækkes. Der skulle tales et sprog, araberne kunne forstå.}.

Det var ikke vanskeligt at finde et middel hertil, da der endnu fandtes jøder i Medina, som egnede sig til at blive offer. De var rige, og ikke stærkere, end at profeten kunne indlade sig i kamp med dem, og de fortjente ligeså fuldt en tugtelse som de tidligere fordrevne Qainuqa, især da de efter Uhud-slaget ikke havde lagt skjul på deres skadefryd. FB 178¹⁶⁻¹¹. (Nu skulle profetens hævnertilbøjeligheder dyrkes og styrkes).

{Nu skal Mr. Hyde igen i aktion}.

Af de to større jødeslægter, der endnu var tilbage i byen, Nadir og Quraiza, kastede han foreløbig sine tropper på Nadir. En casu belli var let at påvise, FB 178⁹⁻⁸. {for Mr. Hyde og Muhammed}. {Det her har vi hørt en gang før for vel 75 år siden}.

Muhammed erklærede, at der ved en åbenbaring var meddelt ham, at en af nariterne havde villet dræbe ham med en sten, da han engang aflagde et besøg hos dem, FB ⁸⁻⁶.

Hermed var der for hans tilhængere og senere for de arabiske historieskrivere deres brøde tilstrækkelig bevist, for andre måske det modsatte, FB ⁶⁻³.

Øjeblikkelig erklærede han dem krig og belejrede dem efter, de var trukket sig tilbage til deres huse og gårde. Ubajj og de andre "hyklere" opfordrede dem til at holde ud i kampen, da de ville forsvare dem af al kraft; men som sædvanlig svigtede de, FB178₃ - 179³.

Muhammed præsterer nu en af hans betegnende og karakteristiske svinestreger, Mr. Hyde er på vej: Efter almindelig arabisk folkeret plejede man i krigene at skåne palmetræerne af hensyn til deres langsomme vækst, men Muhammed var inhuman nok til at sætte sig ud over denne vedtægt, blandt andet også for at skabe respekt, frygt og rædsel om sig selv ved at lade en del af jødernes palmer omhugge. FB 179³⁻⁶, sura 59.5-6.

Herved fremkaldte han dog så stærk en uvilje hos sine egne tilhængere, at det blev nødvendigt med en åbenbaring, der erklærede, at Allah alene overtog ansvaret for, hvad der var sket, sura 59.5: Det var ikke jer, der fældede palmer eller lod dem stå, men Allah, der ville det således for at bekæmpe de frafaldne, FB 179⁶⁻¹¹. I islamisk teologi kaldes disse vers: Lejlighedsvers.

Enden på belejringen blev den samme som for Qainuqa; efter et par ugers forløb måtte Nadir overgive sig på den betingelse, at de skulle forlade byen og kun beholde det løssøre, der kunne læsses på deres kameler med undtagelse af sølv, guld og våben, FB 179¹¹⁻¹⁵.

Hvad de efterlod af våben og især landbesiddelser og palmelunde udgjorde et meget rigt bytte; og denne gang forbeholdt Muhammed sig det hele og anvendte det efter forgodtbefindende til donationer og fattigunderstøttelse, FB 179¹⁸⁻²².

Om denne krig indeholder den 59. sura foruden det allerede anførte flere ualmindelige tydelige erindringer. Sammenlign således sura 59.2: Det er Allah, der har udjaget de vantro blandt skriftbesidderne fra deres boliger; I troende ikke, at de ville lade sig udjage, og de mente, at deres borge beskyttede dem mod Allah, men Allah kom over dem fra uventet side og kastede frygt i deres hjerter, så de med egne hænder ødelagde deres huse sammen med de troendes hænder; hvis ikke Allah havde foreskrevet dem at vandre i landflygtighed, så ville han have straffet dem i denne verden, og i den næste venter Helvedes pine dem. Til hyklernes optræden sigter vers 11: Så du ikke hyklerne, der sagde til deres brødre, de vantro blandt skriftbesidderne: hvis I bliver udjaget, udvandrer vi med jer og lader os ikke tvinge af nogen til at gøre jer noget, og hvis I bliver angrebet, hjælper vi jer! Men Allah er vidne til, at de lyver; når de udjages, udvandrer de ikke med dem, angribes hine, hjælper de dem ikke, eller hvis de hjælper dem, så flygter de, så hine står uden hjælp. Endelig omtales behandlingen af byttet ved denne lejlighed vers 6: Med hensyn til byttet, som Allah har tildelt sin profet, så mødte I {denne gang} ikke mere rytteri eller kameler, men Allah alene giver sin profet magt over, hvem han vil, thi Allah er mægtig til enhver ting; og det bytte, Allah tildeler sin profet af borgernes befolkning, tilhører Allah, profeten, de nært beslægtede, de forældreløse, fattige og vejfarende, for at det ikke skal gå fra hånd til hånd blandt de rige; hvad profeten gav jer, skulle I tage, og hvad han nægter jer, skulle I give afkald på, FB 179¹²-180¹⁰.

Her samvirker Muhammed både med sit højere jeg, Allah, sig selv i et sygeligt begær og en griskhed og med sit lavere jeg i ondskab og besvigelse. Verden står overfor en sand fanden, som ikke er set hverken før eller efter. Mr. Hyde bliver stadig mere synlig.

Ved denne tid år 426 (422+4) fastlægges vinforbudet sura 5.92 (422+5, Note 14 side FB 180): O, I troende, vin, maisirspil, gudestøtter og lykkepile er en vederstyggelighed, Satans værk. Så sura 16.69 fra tiden i Mekka er hermed ophævet, ifølge reglerne om abrogation Surer 2.100 og 16.102.

Medens Muhammeds magt temmelig hurtigt blev bragt på fode igen i Medina, varede det længere med at overbevise beduinerne.

Profetens på ny opblomstrende magt, der indeholdt en stadig fare for den mekkanske handel, havde efterhånden belært de qurasitiske købmænd om, at deres tilsyneladende så brillante sejr ved Uhud havde været et slag i luften, og endelig fået dem til at indse, at Muhammed måtte knuses ganske anderledes grundigt, hvis man ikke ville se sig indviklet i en endeløs kamp, FB 183⁹⁻¹⁴.

Det var derfor nødvendigt at tage skridtet fuldt ud, og de bestemte sig for en krig med selve Medina, hvorfra profeten opererede, FB 183¹⁴⁻¹⁷.

Men der skulle mange soldater til. Hæren var på 10.000 mand, FB 183⁴.

Muhammed befæstede Medina efter råd fra en perser, Salman. Hvor der var svage steder gravede de en grav. Det tog 6 dage. Profeten deltog i gravearbejdet. Efter denne fik krigen navnet: Gravkrigen, FB 184¹⁶⁻¹⁵.

Muhammed rykkede ud af byen med 3.000 mand, FB 184¹⁵⁻¹⁴. I Medina fandtes "hyklerne" og en jødisk stamme Quraiza, som Muhammed ikke kunne fæste lid til, FB 184¹⁰⁻⁴.

I en mand fra Gatafan stammen Asga ved navn Masud, et ualmindeligt forslagent og samvittighedsløst menneske, fandt han et redskab til sine planer, FB 185²¹⁻¹⁸.

Masud gik rundt til jøderne, quaraisiterne eller hos beduinerne som værende deres oprigtige tilhænger. Han fik derved skabt en gensidig mistillid iblandt dem, så den ene til sidst troede det værste om den anden. Og derfor afviste de hele tiden, hvad den anden sagde, FB 185¹⁸⁻¹³. {Sådan gør muslimer i dag i Danmark; vi tror heller ikke mere på hinanden}.

Da nu de kolde storme og mangel på proviant gjorde opholdet i lejrene yderst pinligt, så besluttede belejrerne sig til at bryde op. Og således endte dette pompøst indledte felttog som en latterlig fiasko. Gravkrigen kostede 6 muslimer og 3 vantro livet, FB 185¹³⁻⁸.

I Koranen giver surer 33.9 ff, 33.10, 33.12 og 33.26 et tilbageblik, FB 185⁸⁻³.

{Den form for træsk list, som Muhammed udøver ved Asgas og Masuds hjælp, har alle muslimer øvet sig i siden. De er nu perfekte intrigemagere, som vi kender dem verden over i dag}.

Det fortælles, at Muhammed efter belejrerens bortdragen var vendt tilbage til Medina og havde afført sig sine våben, da Gabriel pludselig viste sig for ham og bebrejdende meddelte ham, at englenerne endnu stod under våben, fordi Allah ville, at den jødiske stamme Quraiza skulle bekæmpes, FB 185²⁻¹⁸⁶³. {Når man hører Muhammed sådan tale med sig selv, mens han skriver til de troende, kommer man til at tænke på børnesangen "Sov Dukkelse", hvor pigen snakker med sin dukke}. Muhammed har også en "Dukke Lise". Han hedder Allah!

Jøderne indesluttede sig i deres delvist befæstede bydel uden at tænke på at inkludere sig på kamp, FB 186⁴⁻⁷. Til sidst tilbød de at overgive sig, idet de formodentlig håbede på, at det ikke ville gå dem værre end deres forgængere, som Muhammed havde udvist af byen. Så gik ausiterne i forbøn for dem, FB 186⁷⁻¹¹.

Denne gang var Muhammed for forbitret til at vise skånsel, men den måde, hvorpå han satte sin vilje igennem, havde noget i høj grad raffineret ved sig og viser atter hans karakter i et meget frastødende lys, FB 186¹¹⁻¹⁵. {Vi har ham nu som Mr Hyde i fuld flor – elsket som han er af de kulturradikale}.

Han lod nemlig som om, han ville gå ind på Ausiternes ønsker og spurgte dem, om de ville være tilfredse, i fald han overlod afgørelsen af sagen til deres egen slægt, FB 186¹⁵⁻¹⁷. {Sådan en Muhammed elsker og tilbeder kulturradikale, som også tilbeder Mao og Stalin; bare ideologien er i orden. Den udspekulerede bedrager og det beskidte svin Muhammed}. Læs videre, og du vil give mig som jagttager ret!

Uden at ane noget gik de med glæde ind på Muhammeds forslag, og Muhammed overdrog afgørelsen til Sad b. Muad, en fanatisk tilhænger af Muhammed selv, der var blevet dødelig såret under "Gravkrigen" og lå i moskeen, hvor en kvinde plejede ham, FB 186¹⁷⁻²⁰.

Ausiterne bestormede nu Muad med bønner om at vise skånsel mod deres gamle edsforbundne Quarazaerne, men blev grebet af mørke anelser, da Sad kun svarede: "Det er på tide for Sad at sørge for, at ingen dadel kan ramme ham for Allahs åsyn", 186¹⁶⁻¹².

Muhammed kunne nu nemt erklære: Alle mænd dræbes, alle kvinder og børn behandles som slaver, og deres gods fordeles. "Dette er Allahs egen dom i Den syvende Himmel", udbrød profeten og gav

straks ordre til dommens udøvelse, FB 186₁₀₋₆. {Muhammed havde intet beskidt gjort, det var jøderne Sad og hans egen ophøjede ego: Allah. Mr Hyde er altid uskyldig}.

De dødsdømte jøder optrådte nu med en fasthed og sjælsstorhed. Om natten talte de sammen om Loven og lovede hinanden udholdenhed. Kun en reddede sit liv ved at gå over til islam. De øvrige lagde umiddelbart før døden egenskaber for dagen, der stiller dem uendeligt højt over deres bøddler, FB 186₆-187². {Sådan hader Muslimerne stadig jøderne, men kulturradikale ser intet.

Kære læser, du skal ikke snydes for originalkilden, som er: Ibn Ishaq, "Muhammeds liv" side 34, i en udgave på forlaget Rafael ved Henrik Ræder Clausen, 2006: "Da overgav de sig, og budbringeren, Muhammed, holdt dem indespærret i Medina i et område tilhørende d. al-Harith, en kvinde fra Banu al-Nijjar. Så gik budbringeren til Medinas markedsplads (som stadig er markedsplads i dag) og gravede slugter i den. Så sendte han bud efter dem og huggede hovederne af dem i disse slugter, efterhånden som de blev sendt ud til ham i hold". Det varede hele dagen og et stykke i ind i natten oplyst ved fakler. Ham der Muhammed, som jeg betegner som Mr. Hyde er en dygtig dreng.

Mellem dem var Allahs fjende Huyayy b. Akhtab og Ka' b b Asad, deres høvding. Der var 600 eller 700 i alt, om end nogle sætter tallet så højt som 800 eller 900. Dette fortsatte indtil budbringeren havde gjort det af med dem alle.

{Sådan forsvandt Muhammeds oprindelige beundring af jøderne. Den beundring druknede i blod ved Skarpretteren, Mr. Hyde}. Hele dagen varede henrettelserne og fortsatte til sidst ved fakler, da der endnu var ofre tilbage, 186₂₋₁.

I Korankommentaren læser vi side 51 citeret fra Ibn Ishaq: "Profetens Liv" side 173-75; kapitlet: "Angrebet på Banu Quiaiza". År 627 fordrives to jødestammer, Qainuqa og Nadir, fra Medina og en stammes, Quraizas, mænd halshugges mens kvinder og børn deles mellem de troende som krigsbytte. Videre læser vi i Korankommentaren side 51, at der blev halshugget mellem seks- og syvhundrede mænd, mens andre mener, det er mellem otte- og nihundrede mænd. (Samme tekst som ovenfor).

Ikke længe efter døde Sad, hvad Muhammed erfarede ved, at Gabriel kom til ham og spurgte, hvem der netop var død i dette øjeblik, thi himlens porte havde åbnet sig på vid gab for at modtage ham, FB 187₂₂₋₁₉.

Derefter blev kvinder, børn og det øvrige bytte fordelt mellem de troende, FB 187₁₉₋₁₈.

Muhammed udvalgte den skønne jødiske enke Raihana, der afslog at blive hans hustru. Senere skal hun være gået over til islam, FB 187₁₈₋₁₅.

{Muhammeds ondskab står nu på sit højeste. Så stor skal en psykopatisk helt være for at vinde sig Kulturradikales tilbedelse og respekt (læs underkastelse). Så perfekt et eksemplar som den sindssyge Mr. Hyde med mord i hjerne og hjerte}.

{Seminarier, journalisthøjskoler og deres disciple i medierne og humanistiske universiteter står som de førende i denne forbandede hetz mod os i almuen. Fællesnævneren for denne fjende er: Kulturradikale med kulturradikalisme og politisk korrekthed}.

Muhammeds stilling i Medina var nu sikret, thi jøderne var borte, 187₁₄₋₁₃. {Sådan forventer muhammedanerne at se verden fremover. Men først skal jøderne bruges til at sætte muhammedanerne på verdenskortet samtidig med, at de fører fingerede og forstillede (taqiya) kampe rundt om i verden. JEG, Muhammed, å jord og MIT højere JEG, Allah, i himlen. Muhammed er ens. Som tiden skrider frem kan Muhammed ikke skelne mellem Allah og Muhammed i muslimens opfattelse. Muhammed og Mr. Hyde er ens i vor opfattelse}.

Den Umma, der fra begyndelsen af havde foresvævet Profeten (FB 144), begynder derfor nu at blive til virkelighed: et politisk samfund, der dannede en religiøs enhed og betragtede alle vantro som sine fødte fjender, FB 187₁₂₋₉. (Nu har Dr. Jekyll mistet styringen af sig selv og Mr. Hyde har overtaget magten. Selv R. L. Stevenson, alias Muhammed, har mistet sin digteriske kontrol over hans to prototyper på almen menneskelig udvikling på vej mod den dekadente psykopatiske ondskab).

Muhammed kunne derfor atter vende sit blik hen mod store mål, Mekkas ydmygelse, FB 187₉₋₈. {Han skulle have hævn for gammelt nag. Jøderne gjorde nar ad ham i de første år i Mekka. Er det her noget, som har med et Mr. Hyde had at gøre mod os vantro i Danmark i dag}? Men for virkelig at kunne nå det, måtte han først befæste sin magt over for de mange forskellige omboende beduinstammer ved enten ligefrem at vinde dem som forbundsfæller eller i alt fald sikre sig mod deres angreb, FB 187₈₋₄. {Det vil med det danske samfund i dag sige, at muslimen skal indsmigre sig hos de stærke medier vort egentlige magtmonopol, som ingen tør røre uden risiko for straf, universiteter, seminarier, DI, socialforsorg, politiske partier med ømme lader, gaden ved hjælp af pizzariaer, taxakørsel, muhammerdanermusik osv. Her kunne nævnes de højere rangerende kulturangribere: Naser, Kemal, sociale fædregrupper i ghettoer, mm. Altså de starter Tredje Verdenskrig, en kulturkrig}.

År 627-628 (år 6 efter udvandringen) gik derfor en stor del hen med ekspeditioner mod allehånde beduinstammer. {Naser med flere rejser rundt og holder populære foredrag i allehånde foreninger så som AOF, LOF, menigheder og i industriforeninger, Demokratiske Muslimer. Vi kender dem. Det drejer sig om at nedgøre og udradere vore værdier}. Flere af ekspeditionerne var ikke andet end snigmord på enkelt personer, der af en eller anden grund havde vakt Muhammeds vrede, FB 187₄₋₁, {personlig hævn}. {Det er Mr. Hyde, der nu træder frem og kendetegner Muhammed}. Således dræbtes ved lumske overfald lihjaniten Chalid og to jøder i Chaibar. Til hævn togterne hørte en i øvrigt resultatløs ekspedition mod Lihjan til straf for overfaldet ved Ragi, FB 187₁₋₁₈₈², surer 2.124 og 33.21, samt side FB 177. (I dag hedder det commandoraid eller terror mod civile. Dette er profetens gerning, der står som ideal for muslimen. Både profetens gerninger og ugerninger står som eksempel til efterfølgelse for muhammedaneren!).

(Således fortsættes opremsningen af ugerninger som Muhammed alias Mr. Hyde og Allah forrettede i det år).

Et eksempel viser Muhammeds ækle ondskab. (Lad det komme frem, giv dog Kulturradikale muligheden for at hade os, fordi vi viser sandheden).

Nogle medlemmer af Urania-stammen, der kom til ham, var udhungrede af febersyge, gik over til Islam. De skulle vogte en hjord. De dræbte hyrden og forsvandt med kamelerne. {Her kommer der så en lærestreg for muslimerne}. De indhentedes imidlertid og behandledes med sjælden grusomhed

af profeten, der lod deres hænder og fødder afhugge og deres øjne udstikke. Men ved siden heraf lod profeten uden direkte anledning udføre en del plyndringstogter, dels for at skaffe sig bytte og dels for at sætte sig i respekt hos beduinerne. {Der er mange flere beskidte gerninger denne profet foretog, FB 188¹⁶⁻²⁶}.

I al denne ondskab mod beduinerne glemte Muhammed ikke at røve mekkanske karavaner, FB 188₅³.

{Muhammeds magt stiger stadigt. Den udformning af islam, som de i dag forventer skal give dem Verdensmagt er under dannelse. Det sker i de troendes indre og i de muslimske lederes opbygning af deres organisation. Det hele sker over 10 år. I Danmark skal magtovertagelsen finde sted over måske 50-70 år, altså selve det synlige kulturrangreb, 1960-2030}.

{Angrebet er starter før 1960. Nemlig mens muslimen studerede Europa fra vel 1900 og op til 1960. I denne periode tilpassede muslimen sig til de kulturradikale og dermed til socialisterne, rad. venstre og dele af de konservative. Kulturradikalismen er helt klart muslimens, herunder tyrkens, chance for at erobre sig Vesten uden at skulle risikere at blive sendt hjem som fra Wien 1529 og 1683. I dag har de en sådan magt over de kulturradikale, så muslimen i dag har overtaget styringen af medier og al meningsdannelse blandt kulturradikale}.

{Muslimens langsomme tæring har tiden med sig. Men vi mister vor rod og nationalitet, så kommer muslimen med hans nationalitet, ummaen under shariaen}. Lad os gå videre!

Af dette års (år 6, 627-628 side187₄, 189⁷ og 192₁₃) mange krigsforetagender er der to {tre} af betydning, 189⁷⁻⁹:

1. Krigstogt mod Dumat, 189⁹⁻¹⁹

Muhammed sendte en hær mod oasen Dumat, som ikke tidligere var berørt af profeten selv. De skulle omvende sig til Islam. Hvad der skete, ved vi ikke, men nogle mener, de enedes ved, at Dumat befolkningen underkastede sig ved at betale tribut (kopskat eller krigsskat), djizya, til profeten.

2. Krigstogt mod Mustaliq, FB 189₁₆-190₁₈

Det er umuligt at se, hvori historiens handling ligger, endsige hvori dens pointe ligger. Måske er hemmeligheden, der angår Muhammeds forelskelse i høvdingedatteren, Guwairija, og den deraf følgende betænkelighed ved Aisa. {Det her er idiotisk, men ikke ligegyldigt for muslimerne, som opfatter alle profetens handlinger som hellige}. Sura 63.

3. Episode, Aisa, under krigstogtet mod Mustaliq, FB 190₁₇-192₁₅

Mere bemærkelsesværdigt er en hændelse, der på dette togt også angår Aisa. Hun blev væk, kom på en kamel, blev fundet, og der var mystik omkring kameldriveren. {Lad muhammedaneren dog selv nyde denne beretning}.

For almenheden fik det den betydning, at Muhammed blev bombarderet med formaninger, der udløste i vers i Koranen, sura 24.4f.

{Læs dette og se selv, hvor sygelig islam er. Men magten, den tager de, hvis vi ikke passer på}.

Situationens latterlighed gav anledning til en opsplittning inden for islam, som tilskrives halsbåndshistorien (190₁₅ og 192₁₆).

Muhammed ville videre. Hans mål var Mekka, FB 192₁₄₋₈. {Ikke Europa, for han var asiat og ikke verdensborger endnu uanset, hvor alvidende, hans indbildte ”JEG”, Allah var. Så kendte dette indbildte jeg kun, hvad en kameldriver eller eksportchauffør i 600 tallenes Arabien kendte. Nå, men her skal der ikke grines}.

Valfarten til Mekka

Han forkyndte, at han i et drømmesyn havde set, hvorledes han valfartede til Mekka og fik nøglen til helligdommen udleveret. {Den var vel ikke låst?}. I kraft af denne forjættelse opbød han nu sine tilhængere til at ledsage sig på en valfart til den mekkanske helligdom, fra hvilken de så længe havde været udelukket. Det her er i år 628, 6. år e. H. FB 192₁₀₋₅.

Hans opfordring fulgtes af et antal emigranter (måske både dem, der var i Ætiopien og dem, der tog med til Medina i første udvandring) og medinensere, medens derimod beduinerne nægtede at deltage i dette meningsløse foretagende, FB 192₅₋₂.

Hvorledes han egentlig har tænkt sig, at mekkanerne ville stille sig til dette dumdristige skridt, er ikke ganske klart. Muligt er det, at han fra begyndelsen af har handlet i en slags profetisk begejstring: men meget taler dog for, at han har støttet sin begejstring på stemningen i Mekka, hvor, som det synes, flere stemmer begyndte at hæve sig for, at man skulle opgive de unyttige krige {det kunne socialister og radikale i 30'erne ikke have sagt bedre}, da man ville have langt mere fordel af at leve i god forståelse med ham {også et kulturradikalt synspunkt}, FB 192₅-193₆. {Således var stemningen også gødet og forberedt for muslimerne, da den i 1960 ankom til København som 6 fremmedarbejdere med kulturradikal velsignelse. Hvor svært kan hverdagen være?}.

Formodentlig har han derfor troet, at mekkanerne ville falde tilføje, når han mødte i spidsen for et imponerende antal tilhængere af medinensere og beduiner, FB 193₆₋₈.

Adgangen til Mekka var ikke let for Muhammed. I Mekka havde Ikrima, FB 193₁₁, luret ham. FB 192₁₄-193₅. {Så Muhammed skulle finde på en forstillelse, en list eller en løgn, taqiya}. Han ledte derfor sine folk ad uvejsomme fjeldstier til Hudaibija. Herfra sendte han bud til mekkanerne. Og Muhammed lovede at lade deres karavaner være i fred, hvis de tillod ham at besøge helligdommen, FB 193₅-194₅. Tilhængerne afsvor en ed under et grønt træ, om at de ikke ville svigte Muhammed i den forestående afgørende kamp, FB 194₁₅ og FB 195₁₁ {Hertil FB 197₅, FB 198₈ og FB 213₆}.

Muhammed b. Abdallah og Suhail b. Amr, FB195₅₋₁₀, udfærdiger Hudaibijatraktaten, hvormed der sluttes en 10-årig våbenstilstand 195₁₁ og at Muhammed kan besøge Mekka det følgende år, hvor mekkanerne i 3 dage, 195₁₈ har forladt byen, så muhammedanerne kunne udføre en Umra 194₁₂ og 195₁₉ dog kun væbnede med sværdet i skeden, FB 195₁₇₋₂₀.

{Senere skal mekkanerne indse og sande hvilket bedrag, Muhammed påførte dem ved Hudaibijatraktaten}.

Efter at være nedtrykt opdagede Muhammeds tilhængere langsomt, at Hudaibijatraktaten var fordelagtig. Nu var der sluttet fred med mekkanerne. Mange tvivlere havde holdt sig tilbage på

grund af stridsspørgsmålet med mekkanerne. De sluttede sig nu til Muhammed i stort tal. Se FB 196¹¹-FB 197¹³.

Men tilhængerne sukkede efter det krigsbytte, de var blevet lovet. Og så fik de bare en traktat. {I dag kender vi dette fra EU's forfatningstraktat. Den er ligeså falsk}.

En bestemmelse i traktaten angår mekkanernes krav om at få overløbere fra Mekka til Muhammed i Medina udleveret. Denne bestemmelse udnyttede Muhammed til at håne mekkanerne, FB 195¹²⁻¹⁵ og FB 195⁷⁻³.

En overløber **Abu Basir** kom til Muhammed, FB197¹⁷-198⁷. Snart efter ankom 2 mænd fra Mekka for at få ham **udleveret** i henhold til Hudaibijatraktaten. Det fik de. Men Abu Basir overrumplede dem. Han dræbte den ene, mens den anden flygtede til Medina for at klage over, hvad der var sket. Profeten nægtede at beholde Abu Basir, men antydede for ham, at han kunne drage bort og hævne sig over mekkanerne. En del flygtninge (i Medina) sluttede sig til Basir. De gik i gang med at plyndre mekkanske karavaner. Mekkanerne opdagede deres fejlgreb og bad Muhammed tage Basir til sig. Overløbne kvinder var udenfor aftalen. Dette afstedkom en åbenbaring til Koranen, sura 60.10.

Muhammed pønsede hele tiden på at angribe og plyndre jøderne selv om de næsten var fjernet fra Medina. Deres rigdomme lokkede. {Læs her side FB198⁸ om **hyldningen under træet** fra side FB 194¹⁵}.

Drivkraften var Muhammeds had til jøderne. {Her er igen Mr. Hyde, den rå ondskab, drivkraften}.

Lidt over 100 km nord for Medina lå den store og rige jødiske koloni Chaibar. Hertil var Nadir stammen draget, FB 198¹³ og FB 198¹⁷⁻¹⁸.

Kort tid efter Hudaibaija år 628 drog han ud med en hær mod Chaibar. Jøderne skjulte sig i borge, men forrædere, FB 198¹, {Husk Efiates fra Thermopylæ, her var der måske tale om konvertitter til islam, en slags af de kulturradikale} røbede de hemmelige indgange samt, hvor kastemaskinerne var oplagret. Jøderne blev nedkæmpet. Deres værdier frarøvet dem og de fik lov at leve mod at betale Muhammed halvdelen af deres indtægter fremover. Af de fangne kvinder udvalgte Muhammed Safijja (FB 199¹⁴) for sig selv, FB 198⁸-200⁷.

Han var nær blevet dræbt, da en jødisk kvinde Zainab serverede ham stegt lam, der var smurt ind i gift. Han opdagede det og bevarede livet, FB 199¹⁶-199²³.

Ved efterretningen om Chaibars overgivelse overgav Fadak sig frivillig til profeten. Da byen ikke faldt ved kamp beholdt Muhammed den som sin personlige ejendom. Normalt skal Muhammed kun have 1/5 del af rovet, FB 199¹³⁻¹⁷.

På vejen hjem overfaldt (civil terror) han beboerne i dalen mellem Øla og Medina. De fik samme vilkår som Chaibar. Herefter underkastede jøderne i Taima sig frivilligt og de vedtog at betale afgift af deres ejendomme (gizja), FB 199⁷⁻².

Deres umådelige udbytte og krigsrov gjorde muslimerne meget rige. Mange griske beduiner sluttede sig til dem for at få del i disse rigdomme, samt i den forjættelse, han lovede dem i det hinsidige, FB 200²⁻⁷.

Mens Muhammed var på røvertogt til Chaibar, kom Alis bror, Gafar, og de andre tilbage fra Abessinien {for at slå sig ned i Medina}, FB 200⁸⁻¹³.

Ellers gik året 629 (år 7), FB 202₁₂₋₆ med nogle mindre betydelige razziaer, {kommandoraid, hævntogter, civile nedslagninger og straffeekspeditioner} mod beduinstammer. {Mr. Hyde bliver mere og mere synlig. Tydeligt sygelige angreb mod folkeslag, der bare skulle nedgøres. Så Muhammeds tro udbredtes hurtigt der ved, at modstanderne fik hovedet hugget af eller, at de viste deres griskhed og begærlighed som åbenbar forpligtelse, der faldt sammen med Muhammeds forkyndelse. Så Muhammed drikker ikke en hemmelig kemisk eleksir som Dr. Jekyll, men han får stor magt og rigdom, der sammen med hans egoisme og sygelige ærekærlighed fremtvinger Mr. Hyde i ham). (Det må have været ækelt og nedværdigende at være alt andet end muhammedan den gang – som det er svært ikke at være kulturradikal eller muhammedan i dagens Danmark).

Endelig nærmede årets {Er det kalenderåret eller aftaleåret, der menes?} næstsidste måned sig (FB 202₆) og dermed den tid, da Muhammed efter forliget i Hudaibija havde tilladelse til at aflægge et besøg ved Mekkas helligdom. I følget deltog dem, der var med i den mislykkede valfart det foregående år. {Altså den samme bande af forbrydere}. Dertil andre, så følget udgjorde 2.000 personer. Man medførte 60 kameler, som skulle ofres. Men nogle af kamelerne var røvet fra mekkanerne ved et af de mange røveriske overfald. Mekkanerne kunne ikke se det, for de skulle ifølge aftalen rømme Mekka. {Kunne noget lignende overgå os?}, FB 202₆-203³ i uddrag.

Ridende på sin kamel kredsede profeten om Kabaen, idet han med en stav berørte den hellige sten. Muhammed lod offerdyrene slagte, FB 203³⁻⁴.

Efter ofringen lod han sit hår afryge, FB 203₁₆₋₁₅, da valfarten nu var ført til ende. Muhammed benyttede de ekstra dage, han måtte blive i Mekka, til at forlove sig med en enke fra Mekka, Maimuna, 203₁₃.

Det har nok gjort indtryk på mekkanerne at se den Muhammed, de ikke troede på for 7 år siden (så vi er i 629), og som måtte forlade byen, atter drage ind i den ridende på en kamel, ørkenens fregat, i spidsen for et stort antal begejstrede tilhængere og endnu mere indtryk at høre hans Mueddins stemme kaldede troende til bøn fra den gamle helligdoms tag, FB 204¹⁻⁵.

I det følgende år 630 begav tre fremragende mekkanere sig til Medina for at gå over til Islam. Af dem var hærføreren Chalid b. Walid og den samvittighedsløse men snilde Amr b. al-Asi, FB 204₂₂₋₁₃.

Efter valfarten til Mekka fortsatte Muhammed med at bringe beduinerne under sit herredømme. Mod de genstridige sendte han større eller mindre troppeafdelinger {læs straffeekspeditioner}, der skulle vise dem, hvor farligt det var at være hans fjende. Til andre, derimod, sendte han skrivelser, FB 204₁₂₋₆.

I slutningen af år 630 drog en lille skare ud for at overfalde stammen Sulaim; de havde luret profeten trods hans samarbejde med Allah, og de tilføjede Muhammeds commando raid et nederlag, så kun anføreren slap derfra i live, FB 204₅₋₂.

I det følgende år 629-630 sendtes Abdallah mod en til Kinana hørende stamme, Mulawwih, nordvest for Mekka og vendte hjem med et rigt bytte. (Det kalder vi røveri, røvertogt eller straffeekspedition. Hitler gik også ind i Polen, USSR, Tjekkosllovakiet osv. I Danmark blev han inviteret af samarbejdsregeringen, den tids kulturradikale. Teksten er afkortet). Lige så heldig var en (straffe)ekspedition mod banu Amir, idet der blev taget så stort et bytte, at hver af deltagerne fik 15 kameler, FB 204₂-205⁴.

{Vi ser her Muhammeds og Mr. Hydesh personligheder i rig udfoldelse. Hvor meget skal man læse, før man kan se?}

Muhammeds forsøg på at gå ind i det byzantinske område lykkedes ikke, FB 205⁴⁻⁶. {Det skal nu tyrkerne sammen med kulturradikale sørge for sker}.

Efterfølgende lider Muhammeds hære nederlag ved Masarif og efterfølgende ved Muta. Ved et held takket være Chalid, undgik hæren at blive udslettet, FB 205₁₁-205₂.

I de følgende måneder udsendte Muhammed sine røverbander på razziaer, civil terror, og kommandoraid mod forskellige stammer. Stammerne er Bali, Udra, Guhaina, fiskeslaget, og Gusam, FB 206⁸-206₁₀. {Ren terror, udryddelse og masse mord på civile. Den mand, Muhammed, og hans dobbeltgænger Allah er begge griske og begærlige krigsforbrydere. De siamesiske tvillinger, den sorte, Muhammed; og den hvide, Allah, vil tvinge befolkningerne til deres ideologi og teologi. Magtbegærlighed og hævngherrighed er drivkraften sammen med et sygeligt sind. Mr. Hyde er god at bruge til belysning af denne terrorbegærlige masse morder og krigsforbryder. Men hos de kulturradikale er Muhammed, ligesom en lignende skikkelse til Stalin, og deres andre idealer}.

Med al den skræk og rædsel (sura 8.12) samt muligheden for nemme krigsbytter i stedet for det modsatte, som Muhammed udgød med sin terror over hele det arabiske område, vendte beduinerne mere og mere blikket mod Medina, FB 206₇₋₁.

Enten at forene sig med Muhammed og få del i det bytte, der gjorde de troende rige, FB 206₃. Eller at leve i en uophørlig ængstelse og rædsel (sura 8.12) for angreb fra Muhammeds side, så deres egne rigdomme ville ende som bytte til fordeling mellem muhammeddanerne.

Flere traf nu deres valg og underkastede sig islams krav for at få del i dets goder, FB 206₂₋₁. {Hvad med vores samarbejdsregering?}. Det gjaldt for Sulaim stammen, der nu kom til at deltage i togtet til Mekka. For dem, der endnu tøvede blev Mekkas erobring det afgørende vendepunkt, der fik deres betænkeligheder til at svinde, FB 207¹⁻⁵. (Guddommene for magt og rigdomme er stærkere for lederne end guden for hensynet til almuens velbefindende og selvrespekt).

Muhammed havde ved freden i Hudaibija år 628 sluttet en 10 årig våbenstilstand med mekkanerne. Men for Muhammed gjaldt det om med alle midler at frigøre sig fra denne overenskomst. Som sædvanlig bød der sig snart en lejlighed til at frigøre sig fra denne forpligtelse, FB 207⁶⁻¹⁰. Nu starter der en opgave for Mr. Hydesh kompetencer.

To stammer med historisk gammelt indbyrdes nag Chuza-stammen (Mahmud) og Manat kom i klammeri. En Chusadit havde pryglet en bakrit, der sang spotteviser om profeten. Bakriterne henvendte sig til mekkanerne om hjælp og fandt støtte hos det krigeriske parti med Ikrima som leder. Det fredeligt sindede parti havde Abu Sufjan som leder. Med våben og krigsoffer fra Mekka foretog bakriterne nu et overfald på Chuza'erne og dræbte flere af dem. For det fredeligt sindede parti, var dette kontraktbrud en fatal historie. For at modvirke, at chuzaiternes klage til Muhammed ville få fjendskabet til at brede sig, begav Abu Sufjan sig til Medina for at udjævne sagen. Sufjan fik en kølig modtagelse. Fredsbruddet kom alt for belejlige for Muhammed, så han gad aldeles ikke svare ham. Og Sufjans nærmeste omgivelser, som han bad om at gribe ind, deriblandt hans egen datter Umm Habiba afviste ham, så han måtte vende tilbage med uforrettet sag, FB 207⁶-207₅.

Således beretter de arabiske fortællinger, men ser man hen til den rolle, Abu Sufjan spiller ved de følgende begivenheder, så er der dog et spørgsmål, om profeten virkelig har været så utilgængelig, og om han og den kloge Abu Sufjan, der sikkert lige så klart har set det håbløse i mekkanernes modstand mod Chalid o. a., (og om Abu Sufjan) ikke har truffet forskellige aftaler, der lettede profeten udførelsen af hans planer om en endelig erobring af Mekka, 207⁶-210⁸.

{Det viser den forræderiske Muhammed. Nu tager begærlighed, hævngræns og magtsyge igen mere magt til sig}.

{Måske var chuzaiternes overfald og pryglen af en bakrit et led i Muhammeds plan}?

{Var det chuzaiten, der pryglede bakritten med spotteviserne, der var skurken eller omvendt? Var det ved fodboldkampen Kristian Poulsen, der slog til Markus Rosenberg en gang i et spændt øjeblik, eller Markus Rosenberg, der småslog og generede Kristian Poulsen under hele kampen, der var den skyldige? Ville dommeren knække Danmark og derfor benyttede sig af chancen}?

Muhammed lod nu sine krigere ruste sig til et stort krigerisk foretagende (sura 48.16-17)?

Hovedhæren rykker ud i år 630. Den var på 10.000 mand, FB 208¹⁴.

Dertil udspiller der sig handlinger, der viser Abu Sufjan i dobbeltroller, der nærmest kan forklares ud fra andet end en virksomhed som håndlanger for Muhammed.

{Det hele er arabisk og muhammedansk svig og føren hinanden bag lyset}.

Muhammed lod hæren ad tre veje rykke ind i den øvre del af Mekka, medens Chalid i spidsen for beduinerne skulle trænge ind i byens nedre del. Tropperne fik ordre til ikke at bruge våben mod de indbyggere, der ikke satte sig til modværge, FB 209₁₃₋₄.

I henhold hertil foregik indrykningen i den øvre by i al rolighed uden nogen sværds slag, medens Chalid stødte på en lille hob af krigerisk sindede, der under anførsel af Ikrima Suhail og Sufwan satte sig til modværge, men hurtigt adsplittedes. På denne ublodige måde faldt altså endelig Mekka efter 8 års forløb i hænderne på den fordrevne profet, en træffende afslutning på mekkanernes vaklende og udygtige politik. {Vore politikere er ikke vaklende og udygtige, vel}?

Der blev kun dræbt nogle få mænd og kvinder, der havde vakt Muhammeds vrede. {Hævneren}.

Profeten holdt sit indtog i Mekka ridende på en kamel. Efter et kort hvil red han hen til helligdommen og udførte en Tawaf, idet han berørte den sorte sten med sin stav. Pligter i Mekka blev fordelt mellem de ledende. Gudestøtten i Kabaen lod han omstyrte, og han prædikede fra Kabaens dør. Mekka blev erklæret fredhellig og Muezzinen kaldte til bøn som i 629 fra helligdommens tag, FB 210⁹-210₈.

Alle gudebilleder skulle fjernes, da Allah ikke anerkendte noget sidestillet med ham selv, sura 4.48.

Også helligdommen udenfor Mekka blev tilintetgjort.

Muhammed havde nu nået sit mål. Han stoppede ikke hermed, men udkastede under opholdet i Mekka planer til angreb på de omboende stammer. (Bemærk angreb, ikke mission). Aggressionen og terroren fortsætter med kommandoraid. De kom ikke for at dræbe, men for at opfordre til omvendelse. Det blev ikke overholdt. Chalids egen omvendelse var ikke særlig alvorlig ment, idet han hævnede (Mr. Hyde har tag i andre end Ham selv) en ældre blodskyld og lod medlemmerne af Kinana nedhugge. Herfor fik Chalid ingen straf. (Så alle, der hedder Chalid, kan frit nedhugge dem, der passer dem. Det gælder også i dag, husk det! Dette angår reglen om at eftergøre profetens eksempel, sådan som surer 33.21 og 33.26) fastslår.

Efter 15 dage i Mekka

(FB 212⁷) brød Muhammed op med hovedhæren for at angribe beboerne i Taif og forskellige stammer. Malik samlede en stor hær mod dem. De førte deres kvinder med sig og opstillede dem bagved hæren. Dertil bragte de talrige hjorder med sig. Alt i alt en stor strategisk fejltagelse. Den gamle Duraid besvor Malik at opgive dette indfald. Den 30 årige afviste, FB 212⁷-212₁₃.

I Taif blev fæstningerne istandsat til en belejring. Muhammed havde 12.000 mand, FB 212₁₃₋₁₂.

Pludselig blev Muhammed her overfaldet af lurende fjender, FB 212₅. Der opstod forvirring. De flygtede. Hans tilråb til de flygtende blev overhørt. Da opløftede han sin mægtige {husk han er 1.50 m høj} røst og råbte: "Herhid I ansarer, herhid I mænd {De sammensvorne} fra hyldningens træ, FB 198⁸ og 213⁶, og på dette råb vendte en del af de troende om for at kæmpe omkring deres herre.

Nu vendte slagets retning sig. Beduinerne flygtede og overlod det rige bytte af kvinder og hjorder til sejrherren, mens Malik søgte tilflugt bag Taifs mure, FB 213³⁻⁷.

Til dette felttog med {general} Muhammed sigter sura 9.25: "Allah har hjulpet jer på mangfoldige valpladser, og på Hunaindagen, da jeres store mængde imponerede jer selv, uden dog at hjælpe jer noget; og jorden blev trang for jer trods sin vidde; dengang vendte I ryggen til og flygtede, men Allah sendte sin sjælefred over sit sendebud og over de troende, og han udsendte hære, som I ikke så, og han tugtede de vantro", FB 213¹³⁻¹⁹.

Efter at slaget lykkeligt var endt, sendte profeten kvinderne og det øvrige bytte til Girana dalen. Selv rykkede han frem med hæren mod Taif og belejrede byen. Efter 3 uger opgav han belejringen, uden at bekymre sig om de mistroiske stemninger, der bredte sig, 213₁₁-214³.

Kvinderne blev givet tilbage til deres pårørende, FB 214⁴⁻⁵.

Ved byttets deling skænkede Muhammed store mængder til de i togtet deltagende beduiner og mekkanere, uagtet flere af de sidste var flygtet fra Hunain lige til Mekkas port, medens andre havde ytret deres glæde over det truende nederlag. Det tekniske udtryk for denne behandling af nyomvendte, der udelukkende lededes af materielle interesser, og hvis begejstring for Islam ikke var til at stole på, er ”hjerternes fortroeligghørelse” (FB 214¹³ sura 9.69), et begreb, der fra nu af kommer til at spille en stor rolle i Muhammeds missionsvirksomhed, FB 214⁷⁻¹⁴.

Med berettiget forbavselse og harme så medinenserne og emigranterne på denne fordeling, der lod dem stå tomhændede, medens deres hidtidige fjender overøstes med gaver. {Det er vel heller ikke i overensstemmelse med Koranens bud}? FB 214¹⁵⁻¹⁷.

På denne tid nærmede måneden for valfartsfesterne sig, men Muhammed lod valfartsfesten fejre på hedensk vis. Han havde indsat en guvernør over Mekka. Han ville ikke nøjes med at have tilkæmpet sig adgangen til valfartsfesten. Han ville også kunne forbyde alle andre end troende i at deltage, og at hele ceremonien passede til Islams krav, FB 214₈-215⁸.

{Muhammed er nu blevet til Allah eller omvendt}.

Fra Mekkas erobring til Muhammeds død

Det par år, der forløb mellem profetens hjemkomst fra togtet mod Mekka og Taif og hans sidste sygdom, frembyder i politisk henseende et temmelig ensformigt billede. Tvungne eller frivilligt underkastede de arabiske stammer sig i stedse videre omfang hans herredømme, idet enten Muhammed sendte tropper eller missionærer til dem, eller de sendte gesandtskaber til Medina for at underhandle med ham, FB 216¹⁻⁶.

{Princippet med at veksle mellem missionærer eller tropper kender vi fra Alija Izetbegovic: The Islamic Declaration. Side 45 skriver han: ”Therefore, we must be preachers first and then soldiers”}.

Den tid var nu kommet, da høsten var modnet, og han kun behøvede at indsamle den. Efter at Mekka var faldet i hans hænder, så de fleste arabere hurtigt, at en videre modstand ville bringe dem lige så mange farer og ubekvemmeligheder, som underkastelse under islam bragte fordele og udsigt til rigt bytte, FB 214⁷⁻¹¹.

Profetens virkemidler 1: tropper eller missionærer samt 2: energisk og hård mod fjender samt vindende og smidig over for de lydige, FB 216¹¹⁻¹³.

Disse virkemidler virkede så kraftigt, at omtrent hele Arabien underkastede sig inden profetens død, FB 216¹⁶⁻¹⁷.

{Dette hele skal også ses i sammenhæng med arabernes dårlige karaktertræk. De er griske, begærlige, nidkære og mistroiske. De sluttede sig til Muhammed, fordi de frygtede at andre, der sluttede sig til ham, skulle få deres ejendom tildelt som krigsbytte}.

Men Muhammeds ældre tilhængere var dybt troende og ved anstrengelser og kampe viste deres tros styrke, mens de, der omvendte sig i disse år i reglen af materielle hensyn på grundlag af deres dårlige karakter, FB 216¹⁹⁻²³.

I stedet for troen indtræder nu underkastelse under profetens herredømme, og forholdet (til de troende) får en fremtrædende politisk karakter, 216₁₂₋₁₀.

{Muhammed bliver således på sine sidste år forvandlet til Allah, og Mr. Hyde har overvundet Dr. Jekyll}.

Konsekvensen bliver, at Muhammed, der tidligere blindt kunne stole på sine tilhængeres troskab nu måtte sige sig selv, at de nyomvendtes lydighed kun varede så længe, de fandt deres fordel derved, se sura 49.14, FB 216₁₀₋₃.

{Dette karaktertræk ser vi også i princippet med "hjerternes fortroliggørelse", FB 214¹³, se sura 9.60. Et resultat heraf er, at de nys overvundne fjender, der bliver troende, overøses med gaver, mens de gamle troende må stå tomhændede og se til. Princippet "hjerternes fortroliggørelse", FB 214¹³, virker rigtig kraftigt på folk med lav tvivlsom moral}.

Det er værd at overveje kerneindholdet i profetens forklaring af "hjerternes fortroliggørelse", 214¹³. De gamle troende beklagede sig indbyrdes over, at de nys omvendte (overvundne) fik alt byttet. De ønskede at vide, om denne ordning beroede på en guddommelig åbenbaring eller på profetens egen bestemmelse. Var det guddommeligt, ville de bøje sig derfor, hvis ikke krævede de erstatning. Profeten kaldte dem sammen og spurgte til, om ikke deres personlige forhold til ham var mere værd end et par kameler. De græd højt, og erklærede sig tilfredse med den andel, de fik af krigsbyttet, FB 213¹⁰-213₉.

{Muhammeds adfærd er således ikke en åbenbaring. Nu kan profeten selv uden Allah. Han antager sig selv for at udføre Allahs rolle. Og sejren over Mekka har gjort ham indbildsk og selvcentreret}.

Indholdet af sura 49.14 viser, at Muhammed sluttelig måtte nøjes med at forlange "lydighed", i stedet for at være herre over tilhængernes hjerter (hjerternes fortroliggørelse), FB 217³.

{Muhammed er ivrig. Han føler sig som Allah med et sindelag som Mr. Hyde og vil videre i erobringsrækken. (Der kan være flere årsager til at indlede en krig mod byzantinerne). En vigtig årsag til at gå i krig kan være hævn for et nederlag, som hans tropper led i egnene øst for Det døde Hav, FB 220¹¹⁻¹². Han ville hævne (sig mod) og revse beboerne der. Der er tale om en krig mod byzantinerne. Og Koranens sura 48.16-17 profeterer, at "I (muslimer) vil (snart) blive kaldt ud imod et mægtigt folk, som har en mægtig kampkraft, som I skal kæmpe imod, medmindre de underkaster sig (uden kamp). Hvis I adlyder, vil Allah give jer en skøn løn, men hvis I løber jeres vej, som I tidligere har gjort, vil han straffe jer med en smertelig straf"}.

Muhammed følte sig stor nok til et opgør med både jøder og kristne, FB 220₁₂-221¹⁵. Han viser sig i denne henseende fuldstændig konsekvent, idet han betegner kristendommen som en lige så ufuldkommen religion som jødedommen og fordrer, at begge skulle bekæmpes så længe, til de anerkender hans overherredømme ved at betale tribut. Formuleringen af denne skæbnesvangre afgørelse træffer vi i sura 9.29: "Bekæmp dem blandt skriftfolkene, der ikke tror på Allah og dommens dag, og som er ligeglade med, hvad Allah og hans sendebud (Muhammed) har erklæret tilladt, og som ikke følger den sande bekendelse, indtil de frivilligt betaler jer krigsskat og anerkender deres underkastelse".

I denne i flere henseender mærkelige udtalelse er Muhammed nået så vidt i retning af at hævde Islam som den absolutte og universelle religion, som han overhovedet nåede ifølge de pålidelige kilder, der står til vor rådighed, FB 221¹⁵⁻¹⁸.

{Muhammed og Allah går nu hånd i hånd. Den oprindelige ideale Muhammed er nu forandret til den onde Muhammed, der ligner Allah så meget, at de to smelter sammen. Muhammed afslører sig selv, som den, der har de abnorme forestillinger. De er smeltet sammen til det uhyre, der skal erobre sig verden. Det skal ske med et menneskesind, der har de onde egenskaber, vi kender i Mr. Hydes sidste stadium. Muhammed har nu ved sin tro fået hævn guden, Allahs, egenskaber. Det onde er trængt ind i verden}.

Herved falder der lys over det af Muhammed planlagte togt til de byzantinske egne, idet det kun var muligt at tvinge de derboende kristne arabere til underkastelse ved at bryde det byzantinske overherredømme og derved berøve dem det tilhold, som ellers bestandigt stod dem åbent, FB 221₁₀₋₆.

Angrebet mod det byzantinske område blev ikke til noget. Hæren tog af sted, men opgav, FB222₄. Hæren vendte hjem. På vejen hjem blev en "Rivalitets moske" brændt ned, hvilket gav anledning til åbenbaringen af sura 9.108. En række stammer blev angrebet og Muhammed kom med flere surer: 9.82 ff., 9.119, 9.81 og 9.85. {Først 711 angriber de Byzans igen. De slås tilbage. Erobringen finder sted 1453}.

Muhammeds umma, menighed, omfattede ikke blot Medina, men den største del af Arabien. Som følge af den stærkt politiske karakter, som hans religion i de sidste år havde antaget, var menighedsbegrebet efterhånden omformet betydeligt hos ham. Hans organisation blev derfor en forunderlig blanding af religiøse og politiske bestanddele, FB 232₁₆₋₆.

For Muhammed var Ummaen vigtig. For araberne var stammeslægtskabet med blodhævn det vigtigste. Det angår retslige og moralske forestillinger og slægtens ære. Som sura 49.10: "Sandelig, de troende er brødre! ..". Alle de gamle stammemodsætninger skulle forsvinde i Islams enhed. {Vi genkender her oplysningstidens kamp mod nationalstater, der i dag videreføres af EU under kulturradikal ideologi}, FB 232₅₋₂₃₃₁₄.

Muhammed står her i sit dødsår på sin magts højeste tinde.

Muhammeds personlighed

At vinde indblik i en mands karakter som Muhammeds og fælde en retfærdig dom derover, hører til de vanskeligste opgaver for historieskrivningen. Vi står tilsyneladende over for to ganske forskellige skikkelser: den begejstrede, for sine idealer kæmpende og lidende sværmer i Mekka og den drevne politiker i Medina, der med mageløs udholdenhed, men uden spor af skrupler i valget af sine midler forfølger sit mål. Vi har tidligere set, at der kun kan bygges en bro mellem disse to karakterer ved, at man supplerer overleveringerne om Muhammeds optræden i Mekka med nogle formidlende træk, hvoraf der kun findes svage antydninger, men som vi dog ad indirekte vej med sikkerhed kunne slutte os til (Dr. Jekyll delen). Men endnu vanskeligere falder den opgave at bedømme hans optræden i Medina på rette måde. Vi modtog her billedet af en mand, der under et gudeligt skin bryder tro og love, omgås sandheden på en ofte uforsvarlig måde, med største dristighed pådutter sine modstandere skylden for den troløshed, han selv viste, uden betænkning sætter sig ud over de forordninger, han kort i forvejen havde givet, bestandig møder med åbenbaring, der ofte kun er

udtryk for en snild beregning, og ved siden af dette er behersket af sin sanselighed på en måde, der endog undertiden vakte forargelse hos hans trofaste venner (Mr. Hyde delen).

Først og fremmest viser en nærmere betragtning af hans færd, at hans religiøse evner var i høj grad ensidigt udviklede i sammenligning med hans moralske sans. Hans sædelige begreber og navnlig hans opfattelse af sandhedens betydning var i flere henseender så mangelfulde, at de ikke kunne virke hæmmende og korrigerende, dengang forholdene gav ham en sådan magt i hænde, at han frit kunne følge sine tilbøjeligheder. FB 241₆-242².

Fremdeles (FB 242₁ - 245⁴) må man ved bedømmelsen af Muhammeds karakter ikke overse, at også hans tænkeevne var mangelfuld i sammenligning med hans øvrige anlæg. Streng logisk og sammenhængende tænkning var nægtet ham, og han lod sig i reglen udelukkende lede af de hensyn, der i øjeblikket syntes ham bedst at fremme hans formål. Så genial som han var som politiker, så skæve og barnagtige er ofte hans argumenter. Hvad der i denne henseende gælder om ham selv, afspejler sig også i hans gudsbegreb. Som den absolut uafhængige hersker er Allah ikke bundet af noget som helst hensyn og derfor heller ikke af tidligere udsagn. En enkelt gang erkendte Muhammed, at han var kommet i modsigelse med sig selv ved at have lyttet til en indskydelse fra Satens side; men hvor sagen ikke var så graverende, voldte det ham ingen vanskelighed at fremkomme med en åbenbaring, der stod i strid med og ophævede et tidligere udsagn. Således forandrede han uden betænkning Qibla (bederetning) og fasten, efter at bruddet med jøderne var indtrådt, og beroligede sig selv og sine tilhængere fuldkomment ved i Allahs navn at forkynde: når vi (Muhammed og Allah her er de to smeltet sammen) ophæver et vers eller lader det gå i glemme, erstatter vi det med et, der er bedre eller med et lignende, sura 2.100.

Endelig må man erindre, at Muhammed hørte til dem, som i deres praksis fuldstændigt beherskes af den anskuelse, der udtrykkes ved sætningen: Hensigten helliger midlet.

Typisk frastødende viser han sig for os, når hans åbenbaringer trådte i hans egen sanseligheds tjeneste, og at forsøge at vaske ham ren på dette punkt er et håbløst foretagende. En gang blev han forelsket i sin adopterede frigivne Zaid's hustru Zainab. Dette var efter arabisk lov dengang ulovligt. Der åbenbares da en lov, hvorefter en adoptivsøn ikke mere skulle være at betragte som virkelig søn, sura 33.4 og 33.37.

(Koranen og islam som helhed med Sharia er ikke en religion, filosofi eller ideologi, der er vores kultur og tradition overlegen. Den er blot så ondskabsfuld, svingagtig, hensynsløs og selvcentrerende og psykopatisk i sin frembrusen, at vi ikke tror, det kan være sandt. Derfor lader vi os i vor naivitet overrumple og bekæmpe af den forbandede muslim. En hurtig prøvning af Muhammed op imod Hares checkliste, som gengivet i Lars-Olof Tunbrå: "Psykopatiske chefer" placerer Muhammed som psykopatisk leder).

Konklusion

{Vores hovedkilde forklarer sig sådan FB 240₄ - 241¹: Vi står tilsyneladende over for to ganske forskellige skikkelser: den begejstrede (Dr. Jekyll), for sine idealer kæmpende og lidende sværmer i Mekka og den drevne politiker Mr. Hyde) i Medina, der med mageløs udholdenhed, men uden spor af skruper i valget af sine midler forfølger sit mål.

Med Frants Buhl: "Muhammeds Liv" som grundlag er der opstillet en sammenligning mellem Muhammeds personlige udvikling fra han påbegyndte sine **religiøse spekulationer** omkring 609 til hans død 632 og den udvikling, som Dr. Jekyll gennemlevede fra han begyndte at drikke sin **eliksir** og frem til han stod som uhyret Mr. Hyde. Parallerne er meget slående, og kan give anledning til eftertanke. Koranen er ikke så hellig en bog, som man vil gøre den til.

Frants Buhl skriver, FB 240₄-241¹: "Vi står tilsyneladende over for to ganske forskellige skikkelser: Den begejstrede, for sine idealer kæmpende og lidende sværmer i Mekka og den drevne politiker i Medina, der med mageløs udholdenhed, men uden spor af skrupler i valget af sine midler forfølger sine mål".}

Når jeg i biografen i Kølkær har set Dr. Jekyll og Mr. Hyde som film, er der vel intet fortænkeligt i, at jeg 50 år senere genkender en parallel?

Tak for opmærksomheden!

{Dr. Jekyll og Mr. Hyde er en velegnet model for beskrivelsen af dobbelt mennesket Muhammed.}

Sluttet 15.09.2007/revideret 17.12.2008/korrektur 02.12.2012 og 06.04.2018.

Kilder:

Frants Buhl (FB): Muhammeds Liv, København 1903.Poul Kristensens Forlag 1998.

Robert Louis Stevenson: Dr.Jekyll og Mr. Hyde. Selskabet Bogvennerne. ISBN 87 424 3981 7.

Ibn Ishaq: "Muhammeds liv" På dansk ved Henrik Ræder Clausen, Forlaget Rafael, 2006.

{xyz} er overvejende essayistens tolkninger.